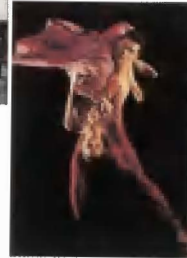

De les aules a l'escenari

IT Dansa Jove Companyia de l'Institut del Teatre

V ANIVERSARI

Yesterday is history,
tomorrow a mystery,
but today is a gift.
That is why they call it
"the present".

JIRÍ KYLIÁN

De les aules a l'escenari

IT Dansa Jove Companyia de l'Institut del Teatre

V ANIVERSARI

De les aules a l'escenari

IT Dansa Jove Companyia de l'Institut del Teatre

V ANIVERSARI

**Diputació
Barcelona**
xarxa de municipis
Institut del Teatre

INSTITUT DEL TEATRE
DE LA DIPUTACIÓ DE BARCELONA

DIRECTOR
Jordi Font

COMISSIÓ DE PUBLICACIONS
Montserrat Álvarez-Massó
Carles Batlle
Sergi Belbel
Josep M. Carandell
Francesc Castells
Feliu Formosa
Guillem-Jordi Graells
Jaume Melendres
Pau Monterde
Francesc Rodelles

Totes les fotografies són de Ros Ribas.

© de l'entrevista a Catherine Allard,
Jordi Muñoz i Burzon, 2003

PRIMERA EDICIÓ abril 2003

PROPIETAT D'AQUESTA EDICIÓ
(incloent-hi el disseny de la coberta)
Institut del Teatre de la Diputació
de Barcelona

Plaça de Margarida Xirgu, s/n.
08004 Barcelona
Telèfon: 932 273 900. Fax: 932 273 939
i.teatre@diba.es

DISSENY
Sarsanedas | Azcunce | Ventura

PRODUCCIÓ
Institut d'Edicions de la Diputació
de Barcelona

FOTOMECÀNICA
Scan 4

IMPRESSIÓ I ENQUADERNACIÓ
Gutenberg

DIPÒSIT LEGAL
B.2880-2003

ISBN 84-7794-918-2

Sumari

- 7 Presentacions
- 12 IT Dansa demostra dia a dia la seva raó de ser.
Entrevista a Catherine Allard.
- 43 Promocions
- 57 Coreografies
- 92 Actuacions 1998-2002
- 94 El salt a la professió

Després de cinc anys d'existència, el projecte d'IT Dansa Jove Companyia de l'Institut del Teatre ha aconseguit consolidar-se plenament. D'una banda, els graduats en dansa que han passat per la companyia s'han integrat, després dels dos anys de treball a IT Dansa, en companyies professionals de diversos països. De l'altra, la pròpia companyia s'ha guanyat un nom i un prestigi que li obre les portes dels festivals de dansa contemporània i atreu joves coreògrafs que es complauen a col·laborar-hi amb les seves creacions.

Per a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona, la progressió que ha seguit IT Dansa és una satisfacció i alhora una resposta esplèndida a la il·lusió i les esperances dipositades en aquest projecte meditat i rigorós. L'èxit de la iniciativa confirma un cop més la vocació capdavantera de l'Institut del Teatre a escala europea. El públic i la crítica han reconegut àmpliament la feina d'aquests joves graduats i de la directora de la companyia, Catherine Allard, i els seus col·laboradors. La feina realitzada fins ara ha estat encertada, perquè no solament ha servit per perfeccionar l'art d'uns joves amb talent i projecció, sinó que ha contribuït a subratllar l'aportació de l'Institut del Teatre a la vitalitat i la difusió de la dansa contemporània. Espero que el servei que IT Dansa fa a la dansa i a la cultura continuï per molts anys!

MANUEL ROYES I VILA
President de la Diputació de Barcelona
i de l'Institut del Teatre

IT Dansa, la jove companyia de dansa de l'Institut del Teatre, ha fet cinc anys i no puc deixar de pensar que, de vegades, la cronologia no és evident. IT Dansa és doblement jove i, tanmateix, la densitat de la seva trajectòria, la seva ràpida consolidació i els resultats obtinguts indueixen a pensar que la data fundacional és més remota.

Recapitem. La hipòtesi de partida se sustenta en algunes afirmacions de caràcter molt bàsic. La funció principal de l'Institut del Teatre ha estat –i és– la formació dels professionals de les arts escèniques. En un sector amb dificultats notòries com era –i és– el de la dansa, calia posar en marxa mecanismes d'acompanyament en la transició de la formació a la pràctica professional. El projecte de crear una companyia estable, amb un format de postgrau adreçat als graduats, responia adequadament a aquesta finalitat. Calia cercar una persona per tirar endavant el projecte. Una persona que acumulés diverses qualitats relativament fàcils de trobar una a una, però francament difícils totes juntes: capacitat pedagògica, intèrpret i coreògrafa alhora, amb experiència en companyies professionals de referència, pròxima als requeriments globals del món de la dansa en l'actualitat, etc.

Va ser una oportunitat extraordinària poder comptar amb Catherine Allard just en aquell moment. Resident a Barcelona, la seva pròpia formació, l'etapa de transició a la professionalització viscuda en les diverses companyies del Nederlands Dans Theatre i la seva posterior trajectòria professional de primer nivell internacional concordava amb exactitud amb les exigències de la nova proposta. Ella va ser la dissenyadora del projecte i ha estat i és la principal responsable del seu èxit. Vull recordar que, quan l'any 2001 li va ser concedit el Premi Nacional de Dansa de la Generalitat de Catalunya, el jurat va fer un esment molt específic a la seva tasca al capdavant d'IT Dansa.

Tanmateix, la feina de la Catherine Allard i l'encaix de la Jove Companyia no hauria estat possible sense el procés de normalització dels estudis de dansa que aleshores liderava el director de l'Institut del Teatre, Pau Monterde. El seu impuls en el procés de posada en marxa del projecte va ser imprescindible. És evident, però, que un projecte d'aquestes característiques requereix un equip de treball multidisciplinari. Totes les persones que han participat en la gestió de la companyia han fet aportacions de gran qualitat. Algunes de les que van iniciar

el projecte l'any 1997 ja no hi són i crec que és just fer un reconeixement a la seva feina: Beatriu Daniel, Rosa Peris i Isabel Vilaseca, en la producció; Muntsa Alcañiz, Lázaro Carreño, Carlos Iturrioz i Mirta Pla en la docència.

Hem de remarcar també que el món de la dansa a Catalunya, a l'Estat i internacionalment ha reconegut el treball d'IT Dansa i ha contribuït a la consolidació de la companyia: ballarins, coreògrafs, gestors, programadors, crítics. A tots, el nostre agraïment.

Celebrem ara el cinquè aniversari d'IT Dansa i, per tot el que hem dit, és lícit expressar la nostra satisfacció. Tanmateix, estic convençut que el millor encara està per venir. M'agradaria pensar que, quan rememorem en aniversaris posteriors la feina feta, podrem constatar que el conjunt del sector de la dansa al nostre país ha fet una progressió significativa en les programacions, en l'excel·lència artística dels creadors i en la demanda ciutadana.

JOAN FRANCESC MARCO I CONCHILLO
President Delegat de l'Àrea de Cultura de la Diputació de Barcelona
i vicepresident de l'Institut del Teatre

Un projecte com la Jove Companyia de postgraduats no neix per generació espontània, sinó que és resultat d'un cultiu i un esforç de generacions anteriors que fan possible arribar a la situació actual.

No oblidaré mai el dia que, en sortir de fer una classe, vaig trobar-me passadissos, escales i racons plens de noies, i algun noi, estirant-se i escalfant-se. Joves amb expressió d'esperança i alhora de por davant la prova d'accés a la companyia que s'estava a punt de crear.

Catherine Allard tenia molt clar el perfil dels ballarins que cercava: gran ductilitat per poder captar els diversos estils que els anirien proposant els coreògrafs invitats per la companyia i, naturalment, una tècnica a partir de la qual poder desenvolupar els projectes. Tot plegat gens fàcil, però Catherine i la seva aliada Guillermina Coll sabien què volien i no van parar fins a tenir la primera promoció en marxa.

Finalment, arriba la presentació pública de la Jove Companyia amb expectacions molt diverses per part dels professionals de la dansa de Catalunya. La polèmica estava servida: massa contem-

porani per a uns, poc innovadora per a altres... Opinions per a tots els gustos. Però la realitat és que l'Institut dona l'oportunitat als estudiants que acaben la carrera de preparar-se per al món laboral i obrir-se camí professionalment.

Les peces del primer programa foren:

Via Durga, de Jennifer Hanna: un clima misteriós que juga amb el foc i el vermell amb la música repetitiva de Philip Glass.

Cómplices, de Tony Fabre: peça que exigeix gran velocitat física als intèrprets i alhora comunicació amb el públic.

Violeta II, de Ramon Oller: inspirat en el món dels sentiments, lligats –com és freqüent a les coreografies d'en Ramon– a una estètica molt íntimament desenvolupada. Un món ple de suggeriments que possibilita que els ballarins expressin part de la seva personalitat i s'assoleixi un punt de total compenetració entre intèrpret i coreògraf.

Jardí tancat, de Nacho Duato: un final rodó, obra que Catherine coneix a la perfecció per haver-la ballat de parella amb Nacho Duato.

En aquell primer programa vam veure com aquell grup d'intèrprets anava passant d'una coreografia a l'altra, és a dir, de Jennifer Hanna i Nacho Duato fins a Ramon Oller o Tony Fabre. Tots tan diferents... i la veritat és que va funcionar. Dalt de l'escenari del Teatre Adrià Gual es va veure clarament que el projecte no s'enfonsaria pas.

Durant els dos anys que durà la primera aventura els ballarins van treballar de valent, i el canvi que hi hagué entre la primera actuació i les darreres posava de manifest la maduresa i seguretat guanyades. Això evidenciava una realitat: aquells joves ballarins ja estaven preparats per presentar-se a les audicions de les millors companyies nacionals i estrangeres. I així s'ha constatat quan tots s'estan obrint camí.

Personalment crec que, després de fer un balanç de tot el procés d'aquests anys, només em resta desitjar energia i coratge a la Catherine i a la Guillermina: que no abandonin! I agrair a la Diputació de Barcelona l'aposta per aquest projecte defensat per un polític que senzillament estima la dansa: Joan Francesc Marco.

ANNA MALERAS

Entrevista a Catherine Allard

directora artística d'IT Dansa Jove Companyia de l'Institut del Teatre

Aquest cel de finals de novembre exhala una tènue llum que penetra obliqua pels amples finestrals de l'estudi de dansa. La freda tarda s'enfosqueix mentre una noia asseguda rere una tauleta, d'esquena al gran mirall, va marcant ritmes i pauses colpejant la fusta amb els dits, les mans i els punys. Al centre de l'estança, dos nois jeuen a terra. Guiats per la densa percussió, giren el cos i alcen les cames en un embat que alhora esquinça i aixampla l'espai. Una vegada i una altra repeteixen i tornen a repetir els moviments. Una volta i una altra. Damunt la llarga barra fixada a la paret descansen jerseis, samarretes i alguna tovallola. Pels racons s'amunteguen bosses i ampolles d'aigua. Asseguts al voltant, joves ballarins observen atentament l'evolució del treball dels seus companys i aplaudeixen tot just conclou el difícil exercici.

És la sisena promoció d'IT Dansa Jove Companyia de l'Institut del Teatre que avui assaja *Hands* sota l'atenta mirada d'Eduardo Torroja, un dels creadors de la coreografia, que amb indicacions precises va modelant la peça. Fa un mes era Carlos Iturrioz qui donava les darreres orientacions i corregia el treball dels joves intèrprets per perfilar la seva creació, *Insert incert*.

Ens hem de remuntar força enrere, quan l'antiga Escola Superior de Dansa es plantejava periòdicament la necessitat d'un pas intermedi entre el període d'aprenentatge i la professionalització, tan difícil en un àmbit com la dansa i amb l'escassetat de sortides existents en el nostre context. En dates més recents, la directora de

IT Dansa demostra dia a dia la seva raó de ser

l'Escola, Barbara Kasprowicz, i el de l'Institut, Pau Monterde, havien intentat diverses vies per aconseguir una companyia de postgraduats que complís aquesta funció: contactes amb el Liceu, gestions amb la Generalitat per tal d'aconseguir un finançament conjunt... Una reivindicació plantejada successivament als responsables polítics de la Diputació de Barcelona, que algun dia havia de trobar la persona que l'activés. Finalment, prou convençut per les explicacions d'ambdós, fou a la primavera de 1996 quan Joan Francesc Marco, diputat president de l'Àrea de Cultura de la Diputació de Barcelona, en saber que la ballarina Catherine Allard (Brussel·les, 1960) –de qui coneix i admira la trajectòria professional i artística– decideix venir a viure a Barcelona, s'hi posa en contacte per proposar-li l'elaboració d'un projecte: la creació d'una jove companyia de dansa que ofereixi l'oportunitat als joves ballarins de continuar el procés de formació un cop finalitzats els estudis de dansa a l'Institut del Teatre i poder experimentar el que serà la seva professió.

Després d'uns mesos de treball, Catherine Allard té enllestit l'encàrrec. El 4 de desembre de 1996, a la seu de la Diputació de Barcelona, té lloc la presentació pública d'aquest singular projecte formatiu del qual Catherine Allard també assumeix la direcció artística. Mig any després, el 30 de juny de 1997, la primera promoció d'IT Dansa inicia el procés de treball. Paral·lelament, Kasprowicz i Monterde hauran de trobar les fórmules de col·laboració amb l'Escola de Dansa, derivar partides del pressupost ordinari de funcio-

nament per tal de satisfer part de les necessitats de la companyia i articular la nova activitat en el replantejament i revisió de l'organigrama i l'estructura dels ensenyaments de dansa que aleshores oferia l'Institut.

Passats nou mesos d'intensa activitat, el 17 d'abril de 1998, enmig d'una gran expectació, la Jove Companyia estrena el seu primer espectacle al Teatre Adrià Gual de Barcelona amb un èxit rotund.

Enguany se celebra el cinquè aniversari d'aquesta presentació pública del primer espectacle d'IT Dansa, la jove companyia que dia a dia, any rere any, està demostrant la seva raó de ser. Potser perquè, com deia el poeta Joan Brossa, «el mecanisme de l'art és la metamorfosi».

Parlem dels orígens. Quin és el germen d'IT Dansa? D'on sorgeix la idea inicial?

IT Dansa, de fet, sorgeix d'una necessitat. De la necessitat de donar un pas que vagi més enllà de l'escola. Un pas encaminat a la professionalització dels joves ballarins quan acaben els estudis de dansa a l'Institut del Teatre. Entenent sempre que aquesta professionalització s'ha d'iniciar ja des del primer moment en què l'alumne posa els peus a l'escola.

Cal apuntar, però, que abans de la creació d'IT Dansa, uns anys abans, ja hi havia hagut iniciatives similars que no van acabar de sortir bé per motius diversos.

Uns precedents? Quan van ser?

Crec que el més reeixit va ser durant el curs 1983-1984. Aquesta iniciativa la van impulsar Barbara Kasprowicz, actual directora del Conservatori Superior de Dansa de l'Institut del Teatre, i Miguel Montes, en aquella època cap de l'Escola de Dansa. Tots dos compartien la direcció del projecte secundats per Josep Montanyès, que aleshores era el director de l'Institut. També hi va haver la implicació absolutament voluntarista de Guillermina Coll, d'Esteve Boronat i de Josep M. Escudero, tots professors de la casa, que van col·laborar-hi desinteressadament creant les coreografies, realitzant el disseny de llums, el vestuari... Però com passa sovint, amb pocs diners i molta tenacitat no n'hi ha prou per tirar endavant una iniciativa com aquesta. El projecte, doncs, només va durar un curs, ja que la precarietat

de condicions en què es desenvolupava, la manca de mitjans, d'infraestructures pròpies i de suport econòmic en van frustrar la continuïtat.

Què t'empeny a tu a acceptar el repte d'elaborar el projecte i assumir, a més, la direcció artística d'IT Dansa?

El vaig acceptar perquè sentia que em trobava en un procés de transició en què havia de començar a aportar tot allò que havia anat aprenent al llarg dels anys. Ja no era l'alumna, o la jove ballarina. Jo ja vaig fer la meua carrera professional, tot i que com a ballarina diria que encara tinc una cita pendent, he anat acumulant una experiència que puc transmetre i sento la necessitat d'aportar-la als joves ballarins. Sempre m'ha agradat treballar amb gent i ensenyar. I tenia el convenciment que, malgrat les inseguretats i els dubtes que acompanyen un encàrrec d'aquestes característiques, ho podia fer perquè crec en la dansa. Sens dubte, en la meua decisió va ser novament determinant la intuïció, que al llarg de la meua vida sempre ha jugat un paper important, i també hi va influir una certa dosi d'inconsciència. Malgrat les múltiples incerteses, el que sí que tinc clar és que en dansa sé i sento el que és essencial. I penso que això ho he de transmetre.

Jo vaig néixer amb Maurice Béjart...

«Un artesà de la dansa», tal com a ell li agrada definir-se.

El primer espectacle de dansa que vaig veure era seu i, al cap dels anys, després d'haver-me iniciat en el ball amb el mètode Dalcroze

amb vuit anys i d'haver començat els estudis de clàssic —en tenia llavors 14— a l'acadèmia que Carmen Roche i Víctor Ullate van obrir a Brussel·les, el 1978 vaig ingressar a Mudra, la prestigiosa Escola de les Arts Escèniques que Béjart dirigia, amb seu també a la capital belga. Això em va permetre eixamplar la meua visió de l'art de l'espectacle i adonar-me que la dansa està estretament lligada a la música, al teatre, a la interpretació.

Més tard, el 1980, vas entrar al Junior Ballet del Nederlands Dans Theater, a la Haia.

Sí, i dos anys després vaig tenir la sort d'incorporar-me a la companyia principal sota la direcció de Jiří Kylián, una persona extraordinària que em va ensenyar moltíssim i em va permetre treballar amb les primeres figures de la coreografia universal.

El setembre de 1990, a petició de Nacho Duato, amb qui has format parella de ball durant molt de temps, prens la decisió de traslladar-te a Madrid per ingressar com a ballarina principal a la Compañía Nacional de Danza.

On m'estaré sis anys fins que, per motius personals, decideixo venir a viure a Barcelona, i és llavors quan m'ofereixen elaborar el projecte d'IT Dansa i fer-me càrrec de la direcció artística. A mesura que passa el temps, més m'adono de la influència històrica i de la repercussió que tota aquesta gent ha tingut en la dansa en l'àmbit internacional i de l'empremta que han deixat arreu.

Així doncs...

Tot aquest pòsit, tot aquest bagatge que he anat acumulant amb els anys, necessitava aleshores, i necessito ara, traspasar-lo als joves ballarins. Llavors percebia que podia transmetre'l. Actualment, tinc la certesa que el que fem funciona. He vist la metamorfosi, la transformació dels ballarins que han integrat les diferents promocions. De la mateixa manera que per a mi ballar ha estat un fet natural, fer aquest traspàs als joves ballarins ara esdevé una lògica continuïtat. I ho és, no únicament com a ballarina, sinó també com a persona.

Quins són els eixos principals sobre els quals se sustenta el projecte?

IT Dansa és, fonamentalment, un projecte pedagògic. Un curs de postgrau, que inicialment estableix un període formatiu de dos anys, amb l'objectiu principal de convertir-se en una plataforma que permeti crear ponts entre les aules i els escenaris. És a dir, cobrir el trajecte que va des de l'escola fins a la companyia i possibilitar així a l'alumnat apropar-se a la realitat professional amb la pràctica escènica. Amb això es volia complir dos objectius.

D'una banda, educar el jove ballarí en tot el procés fins arribar a l'escenari, perquè sens dubte és dalt de l'escenari on millor es pot copsar com és un ballarí.

I de l'altra?

Doncs, la pràctica escènica permet dur a terme una tasca de difusió cultural important, la promoció de la dansa. Que la dansa pugui arribar a tothom.

Un altre aspecte que també es va tenir en compte va ser considerar que, per poder avaluar un projecte d'aquestes característiques, era imprescindible que hi hagués el compromís de mantenir-lo, com a mínim, durant dos anys. Si no era així, difícilment hi hauria prou indicadors per poder-ne valorar els resultats. Per tant, si es demanava als joves ballarins una dedicació exclusiva, es va considerar necessari correspondre-la amb una compensació econòmica. Però en no ser una companyia professional convencional la que s'estava dissenyant, sinó un curs de postgrau, evidentment no se'ls podia pagar un sou.

Com es va resoldre la qüestió?

Es va optar per establir un sistema de beques que els ajudés una mica a mantenir-se econòmicament.

A més, calia tenir un espai fix propi on poder assajar, que les instal·lacions fossin les adequades i comptar amb els mitjans materials i humans necessaris, com ara que hi hagués personal per encarregar-se de les tasques de producció i administratives. I també era

molt important establir un horari regular de treball diari amb els joves ballarins durant tota la setmana tal com fan les companyies professionals.

En aquest període, també es devia haver de definir la direcció artística del projecte...

Es clar. Vaig concloure que al llarg del procés formatiu els integrants d'IT Dansa, per tal que tinguessin una àmplia visió i més opcions un cop finalitzat aquest procés, havien d'entrar en contacte i conèixer bé la diversitat d'estils contemporanis, que és el llenguatge propi de la Jove Companyia.

El projecte incorporava, a més de classes i seminaris amb professorat d'arreu, la possibilitat de treballar amb coreògrafs de renom internacional i sol·licitar-los autorització per incorporar les seves coreografies al repertori d'IT Dansa. S'ha comprovat que la fórmula de convidar el coreògraf, sempre que és possible, i que sigui ell qui expliqui i transmeti el seu treball motiva enormement el jove ballarí i dona els millors resultats.

En aquest sentit, certament la meua trajectòria professional ajudava a fer un plantejament d'aquestes característiques. Tinc recursos, coneixences i contactes que propiciaven vehicular satisfactòriament la proposta. Per això, també considerava que havia de tenir total llibertat artística en aspectes com la tria de les coreografies que calia treballar en cada moment, o el pes decisiu de la meua opinió en les audicions a l'hora de seleccionar els components de cada nova promoció.

*Quin és el segell característic que vols imprimir al teu treball?
Què et plantejges aportar?*

Penso que no es tracta únicament de preparar tècnics, és a dir, ballarins que executin la tècnica a la perfecció només. Per mi es tracta de preparar artistes per a les companyies, per als coreògrafs. Gent que tingui iniciativa, que sigui creativa, gent que trobi plaer en allò que fa i que no tingui por de treballar. Que tingui ganes, motivació, entusiasme i il·lusió per aprendre. En definitiva, gent apassionada per la dansa.

Parlem de la primera promoció d'IT Dansa.

La primera promoció es va configurar definitivament després de realitzar tres audicions, el 14 de gener, el 8 de març i el 20 de juny de 1997, a les quals es van presentar uns cent setanta aspirants, aproximadament.

Per què es van fer tantes audicions?

Vam constatar que el nivell era inferior al que esperàvem i teníem molt clar que la Jove Companyia havia d'iniciar el treball a partir d'un bon nivell. Curiosament, a la primera convocatòria gairebé no es van presentar alumnes de l'Institut. En canvi, a la segona i tercera audicions sí que en van venir més i, dels ballarins seleccionats, la majoria va resultar que eren exalumnes de l'escola.

L'alumnat de l'Institut del Teatre té prioritat a l'hora d'entrar a formar part d'IT Dansa respecte a altres aspirants?

Sí, però sense perdre de vista que el criteri final que regeix la selecció és que a IT Dansa han d'entrar aquelles persones que es consideri que estan més preparades i que tenen les millors aptituds., I resulta que cada vegada hi ha més ballarines –perquè de nois que ballin, aquí n'hi ha pocs– que s'incorporen a la Jove Companyia procedents de l'Institut. Això és molt positiu, perquè amb el temps s'ha anat fent més lògica la connexió.

Així doncs, un cop finalitzat el procés de selecció, la primera promoció va quedar composta...

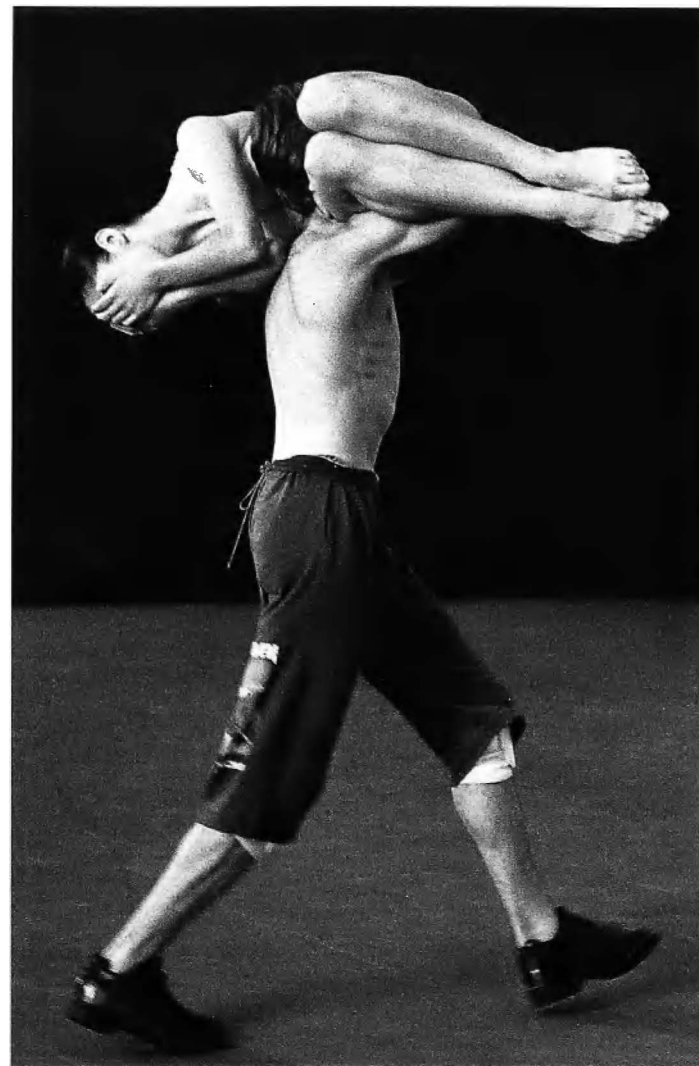
...per deu ballarins i ballarines, cinc nois i cinc noies. Vaig considerar que poder fer meitat i meitat, mentre fos possible, era l'adequat tant per equilibrar ja d'entrada la Jove Companyia que tot just naixia, com per les característiques de les coreografies que havia escollit per iniciar el treball. A més, hi havia un ballarí suplent. El projecte només preveia la possibilitat d'atorgar deu beques. El segon any vaig demanar dues beques més, perquè em vaig adonar que deu persones era poca gent si tenim en compte el risc de lesions que sempre plana sobre la professió. I se'ns van concedir. Això va significar una mostra explícita de suport al projecte i a la seva continuïtat per part de la direcció de l'Institut, amb Pau Monterde al capdavant.

Actualment, la sisena promoció, quantes persones la componen?

En total són divuit ballarins i ballarines. Catorze titulars, set nois i set noies, i quatre suplents. Aquest nombre ja el considero idoni per al treball que estem fent avui, perquè permet diverses combinacions.

En aquesta darrera promoció, curiosament, s'han incorporat molts ballarins estrangers.

Sí. Hi ha dos holandesos, dos txecs, un suís, un polonès i una italiana. Tots són nois, menys una noia. En general sempre ha estat així.

Per què creus que passa això?

No hi ha dubte que, amb el temps, IT Dansa s'ha anat donant a conèixer. Considero que tenim un repertori interessant i que el treball de la Jove Companyia es valora cada vegada més a l'estranger. D'altra banda, en general, hi ha menys nois que noies que es dediquen a la dansa. En aquest sentit, cal anar canviant de mentalitat. La dansa, igual que la música o el teatre, és un art i una noble professió. I tot i ser molt conscient que persisteixen les dificultats perquè sigui acceptada al mateix nivell que les altres, cal dir que cada vegada està més integrada. Se'n parla i se'n veu més, de dansa. Tot i així, a l'Institut, per exemple, de nois que ballin n'hi ha molt pocs. I massa sovint passa que comencen molt tard el procés de formació.

És per aquests motius que es presenten a les audicions, i acaben incorporant-se a IT Dansa com a ballarins, més nois de fora. També passa que quan els nois són molt bons de seguida troben una companyia professional que els contracta.

Explica una mica la figura del ballari suplent.

El suplent és la persona que, havent fet l'audició, té condicions i compleix tots els requisits per integrar-se a la Jove Companyia, però no té plaça de titular. Si es considera oportú, aquest jove ballarí pot seguir el curs de postgrau i, en el moment en què s'origina una vacant –perquè un dels titulars acaba el període de formació i se'n va–, la pot ocupar automàticament i ser titular de ple dret d'IT Dansa.

Aquesta figura facilita molt la tasca perquè els suplents són ballarins que, quan s'incorporen plenament a la Jove Companyia, ja coneixen de primera mà el ritme de treball que s'hi duu a terme i el repertori que s'està assajant.

I la modalitat d'oient, en què consisteix?

L'oient és la persona que no ha realitzat cap audició, però té autorització per assistir al curs. Habitualment és gent que ve durant una temporada.

Si en algun moment aquesta persona té interès per incorporar-se a IT Dansa, ha de passar una audició com tothom.

Tornem a la primera promoció. Sempre s'ha dit que, enmig de la gran il·lusió i la motivació, hi havia un profund sentiment de responsabilitat.

És veritat. Tothom estava a l'expectativa. I d'això, els joves ballarins n'eren molt conscients. Estàvem embarcats, els uns i els altres, en un projecte nou. Es tenia clar cap on es volia anar, però no se sabia ben bé on s'arribaria. Un projecte que calia anar bastint dia a dia i del qual ells de seguida es van sentir protagonistes i, per tant, part responsable.

Considero que és de justícia reconèixer i agrair a aquesta primera promoció la seva entrega i el seu esperit de treball.

El 17 d'abril de 1998, després de nou intensos mesos de formació, IT Dansa Jove Companyia de l'Institut del Teatre mostra públicament el seu treball al Teatre Adrià Gual de Barcelona.

Sí, sí. Van ser talment nou mesos de gestació. Aquesta era una altra de les condicions que vaig posar en assumir la direcció artística d'IT Dansa: no s'havia d'anar amb presses. Posar en marxa aquest projecte requeria temps, sobretot per poder preparar els ballarins. Per tant, des del principi vaig tenir clar que no havíem d'estar subjectes a la pressió de dates d'estrena precipitades ni a altres condicionants. I el fet de no ser un projecte lucratiu va facilitar que fos possible. Aproximadament un mes i mig abans de la data de l'estrena oficial, vam començar a fer algunes preestrenes perquè els ballarins estiguessin una mica més rodats i relaxats alhora.

I va anar bé?

Considero que sí. Vam pensar que era molt dur estrenar sota tanta pressió i amb tantes expectatives com hi havia. Aquest rodatge, doncs, va ser molt important perquè va servir per anar agafant experiència dalt de l'escenari.

Així doncs, el 4 de març vam fer una primera actuació, a porta tancada, a l'auditori del Centre Cultural de la Caixa de Terrassa. Tres setmanes després vam actuar al Teatre Auditori de Cornellà de Llobregat i la setmana següent al Teatre Casal de Calaf. A primers d'abril, el dia 4, vam anar a Vilanova i la Geltrú, al Teatre Principal. La cita següent ja va ser l'estrena al Teatre Adrià Gual.

Com es van viure aquests dies?

Amb molt nerviosisme. Tot d'una ens vam adonar que estrenar a l'Institut del Teatre, el centre on havien estudiat la majoria dels ballarins, i haver de ballar davant del professorat que havien tingut, els causava molt de neguit. I curiosament els feia sentir altre cop alumnes de l'escola i no pas joves professionals. Durant els assajos ballaven com encotillats, amb menys desimboltura, amb menys llibertat, més tensos i insegurs de com ho havien fet uns dies abans. Poc abans de l'estrena, ens vam reunir per parlar. I aquesta conversa va ser molt important, perquè vaig veure clarament quin havia de ser, en aquells moments, el meu paper com a directora artística: els havia de transmetre confiança. «No deixeu que les parets us caiguin al damunt, sou vosaltres els qui les heu de trencar», recordo que vaig comentar. Els vaig dir que creia en ells, que ho feien molt bé, però sobretot que havien de donar tot allò que sentien.

Sovint t'has referit a la generositat del ballari.

Efectivament. Penso que el ballari ha de ser molt generós. Ha de saber agafar l'energia i deixar-la anar, lliurar-la al públic.

Continuem recordant aquella conversa. De què més vau parlar?

Doncs que podia ser que l'espectacle no sortís tècnicament perfecte, però que l'important era que s'expressessin i que gaudissin del ball. I els vaig dir també: «Aquest espectacle és vostre, jo ja no hi puc fer res més. Ara ja sou vosaltres els responsables del que fareu dalt

de l'escenari». Encara que sé positivament que, en darrer terme, la responsabilitat sempre és meva si l'espectacle no funciona. Però considero que aquella conversa va ser molt efectiva perquè de seguida ho van entendre, van reaccionar i van donar el millor d'ells mateixos.

Quin va ser el programa escollit per a l'ocasió?

Vam presentar les quatre peces que havíem estat assajant els mesos anteriors amb cadascun dels coreògrafs. Tres eren treballs de nova creació: *Violeta II* de Ramon Oller, *Cómplices* de Tony Fabre i *Via Durga* de Jennifer Hanna. I, en darrer lloc, *Jardí tancat* de Nacho Duato.

Quins van ser els criteris que van determinar aquesta elecció?

Doncs per mi era molt important combinar el treball de joves coreògrafs —que IT Dansa esdevingués també una plataforma on poguessin experimentar nous creadors— amb el de coreògrafs ja reconeguts com són Ramon Oller i Nacho Duato. *Jardí tancat*, concretament, considerava que era una peça molt adequada tant en l'aspecte musical —és fascinant la veu de Maria del Mar Bonet— com a nivell d'estil i d'esperit. És una coreografia que jo coneixia bé com a ballarina i que, per tant, podia traspasar amb facilitat. A més de ser —penso— una peça molt càlida per al públic.

L'estrena oficial va rebre l'aplaudiment unànime del públic i el reconeixement absolut de la crítica, que va valorar el treball presentat amb els millors qualificatius.

La veritat és que va tenir una acollida excel·lent. I això va mostrar, d'alguna manera, que la direcció en què anàvem era la correcta. A partir de llavors, cada any, abans d'una estrena, tinc una conversa similar amb la nova promoció. Al jove ballarí se l'ha d'ajudar, primer de tot, a adquirir confiança en si mateix.

L'equip artístic és cabdal per tirar endavant un projecte com aquest. Quin és el paper del repetidor?

El paper del repetidor és molt important en una companyia. I no és gens senzill. El repetidor té una funció difícil, i de vegades ingrata, perquè està entre la direcció, a qui ha d'informar amb precisió del que passa, i els ballarins amb qui treballa, de qui ha de conèixer les necessitats. En aquest context, el repetidor ha de saber trobar el seu lloc. La seva feina consisteix a assajar adequadament amb els ballarins el repertori sent fidel al sentit que cada coreògraf ha volgut donar a la seva creació. Ha de saber, donc què significa el treball diari de la professió i, per tant, ha d'haver estat ballarí en una companyia professional.

Per això, Guillermina Coll és indiscutiblement una persona que s'adequa a aquest perfil i que reuneix tots aquests requisits.

És una persona amb una àmplia experiència pedagògica, és eficaç i molt treballadora. Té una capacitat de treball sense fi. I, a més, desenvolupa la seva tasca amb bon humor. És una gran professional en tots els sentits.

Compartir amb ella aquest projecte des del principi, tenir-la sempre al costat, ha estat i és una gran sort. Ella sap molt bé la direcció cap on s'ha d'encaminar la Jove Companyia. Ella coneix sens dubte l'essència d'IT Dansa, absolutament.

*«Estic convençuda que un bon ballari és el conjunt del cos, esperit i ment»,
has destacat més d'un cop. .*

Sí. Un aspecte sense els altres no és suficient per ser un artista. Jo considero que un bon ballari és un artista, una persona que és capaç de transcendir la tècnica. D'entrada, el cos és imprescindible perquè el necessites per ballar. És el teu instrument. I per això és necessària la tècnica, per tal d'adquirir unes determinades condicions, segons el tipus de treball que has de fer, que qualsevol cos no té. Per tant, una bona base tècnica és molt important. I també ho és l'esperit. L'esperit de treball, la creativitat, la iniciativa, la generositat, el respecte per l'altre.

I la ment?

La ment és la intel·ligència, la capacitat d'absorció, d'observar, de veure més enllà. La possibilitat de sobrepassar-se en determinats moments i de contenir-se en d'altres, de saber deixar-se anar,

d'abandonar-se. Considero que, com més flexible és la ment, més flexibilitat té el cos també. En això el cos no menteix. Tot plegat està molt unit, estretament interrelacionat, és un conjunt.

*Com recorda un ballari el repertori que ha anat aprenent al llarg dels anys?
El cos té memòria?*

Sí, sí! I tant! Jo, per exemple, fa més de sis anys que vaig deixar la Compañía Nacional de Danza i hi ha coreografies del repertori que he ballat que tan bon punt n'escolto la música --en això la música ajuda molt-- em recordo dels passos i instintivament se me'n van els peus, els braços i darrere la resta del cos.

Quan has treballat tant de temps el mateix, repetint un dia rere l'altre ritmes i moviments una vegada i una altra, al final el cos ho assimila del tal forma que la peça t'arriba a sortir d'una manera natural, gairebé espontània.

Realment és així, el cos té memòria.

Parlant de transcendir la tècnica, Jordi Savall, músic i instrumentista, comentava fa poc que la possibilitat de crear es dona «quan estàs lliure de limitacions, quan domines la teva eina i no has de pensar en ella. La llibertat --deia-- no consisteix en altra cosa que a controlar l'energia sense esforç».

Totalment d'acord. S'ha d'anar més enllà de la tècnica. La tècnica és un suport per mostrar emocions i transmetre sentiments. Per tant, quan has adquirit i assimilat correctament una bona base

tècnica tens molt de guanyat. La tècnica és una ajuda imprescindible, l'eina necessària per poder-te expressar amb plena llibertat. Penso, a més, que en l'assoliment d'aquest domini també hi juga un paper molt important l'experiència, els anys.

Així doncs, en tot acte artístic, creatiu, hi ha una intencionalitat comunicativa?

Jo crec que l'art és comunicació. Perquè si no vols expressar res és millor que no ballis... o que no toquis un instrument. A mi m'empipa molt contemplar determinats espectacles suposadament de dansa que no són altra cosa que circ. O assistir a alguns ballets en què únicament s'està pendent d'ensenyar les magnífiques cabrioles. En certs moments, l'estètica del cos i la seva fisicalitat prenen massa protagonisme. La dansa és art i no pas una competició gimnàstica. En aquest sentit, comparteixo plenament l'opinió de Pina Bausch quan diu que «la dansa se sent, no s'executa». El problema és que de vegades això, un excel·lent virtuosisme i res més, hi ha a qui li funciona i té molt èxit. Però a mi em deixa freda. Jo hi puc reconèixer molta feina al darrere, però no en tinc prou.

L'escriptor Manuel Vicent diu que sempre ha cregut que «la bellesa només assoleix el seu destí si penetra en el teu cos i et treu les entranyes».

És així ben bé. I perquè això succeeixi, jo necessito veure l'ànima de la persona que està ballant dalt de l'escenari.

Una base clàssica és fonamental?

Penso que sí. No es pot llençar a les escombraries dos-cents anys d'història. Cada vegada hi crec més. Tal com passa amb la música, el teatre o la pintura, com més es coneixen les bases d'un art, com més s'aprofundeix en les seves arrels, hi ha més possibilitats de créixer i de desenvolupar-lo. I més lluny pots arribar.

A IT Dansa, com a la majoria de companyies, iniciem la jornada amb una classe de clàssic. La classe comença a les deu del matí i s'allarga fins a tres quarts de dotze del migdia. La dansa clàssica és la base. Està molt pensada per preparar el cos dels ballarins. Els fa més refinats, més dúctils. Tots els coreògrafs convidats durant aquests anys, o quasi tots, tenen un profund coneixement del clàssic encara que ells treballin amb un llenguatge contemporani.

Quantes hores dediquen cada dia a la formació els joves ballarins d'IT Dansa? Quin és el ritme de treball diari?

Són set hores diàries, de dilluns a divendres. Per tant, 35 hores la setmana. Cal comptar, a més, els assajos amb coreògrafs que de vegades es fan en cap de setmana, els assajos generals i les actuacions. Habitualment, cada dia, després de la classe de clàssic hi ha un breu descans d'un quart d'hora i tot seguit, a les dotze, comença la sessió d'assaig de repertori o de treball d'una nova coreografia fins a les dues del migdia. Llavors, hi ha una pausa d'una hora per dinar i a continuació reprenem l'activitat durant tres hores més, de tres a sis de la tarda. Cada dimecres dediquem la sessió de treball de la tarda, les tres hores, a la classe d'interpretació.

En el vostre procés de treball hi ha un aspecte també essencial: que el ballarí tingui present per què està allà ballant i què és el que vol comunicar a l'espectador.

Per això dic que la dansa, per mi, està íntimament lligada al teatre i és per aquest motiu que a IT Dansa hi ha una classe d'interpretació una tarda a la setmana. És un recurs que els ajuda molt a fer un treball d'introspecció i a cercar, en la seva experiència i en les seves pròpies sensacions, imatges, olors o sons, aquells elements que els siguin útils per interpretar d'una manera més acurada la diversitat de peces del repertori. Cada ball és diferent; no és el mateix interpretar un camperol que un borratxo, o ballar una coreografia més matemàtica. El ballarí, per tant, ha de saber entrar en cada estil. Per això ha d'entendre el concepte de la peça, entendre què és el que el coreògraf vol.

En aquest sentit, és molt important que el ballarí cultivi i desenvolupi altres aspectes i facetes. Que vagi a veure exposicions, que assisteixi a tot tipus d'espectacles, que llegeixi, que sàpiga què és el que passa al món, perquè tot això el connecta amb la realitat i l'enriqueix. I de vegades és molt fàcil i còmode no fer-ho.

Un altre aspecte característic de la vostra tasca amb cada promoció és potenciar el treball en equip i assolir la cohesió del grup.

És cert. Penso que és fonamental que els ballarins aprenguin a ajudar-se els uns als altres. Que aprenguin a observar i a tenir una mirada edificant envers els companys. Quan hi ha diversitat de proce-

dències i de nivells, com ha anat passant amb cada nova promoció, incidir en aquest aspecte és molt important per tal de cercar la unitat i que els ballarins es puguin adonar, sentir i valorar que progressen col·lectivament.

Sé que hi ha ambients en què el ballarí mira bàsicament per destruir el que fa l'altre, que està pendent dels errors des d'una òptica negativa. Ambients on sovint impera l'enveja, la competència i la rancúnia. I això a mi no em sembla constructiu. M'agrada que els ballarins aprenguin a acceptar l'altre tal com és. Que en coneguin les dificultats sense riure-se'n i que també en reconeguin les qualitats. Que vagin desenvolupant la capacitat de corregir-se mútuament d'una manera positiva. Tan important, però, és el treball de grup com potenciar que cadascú desenvolupi al màxim les seves facultats i tingui iniciatives pròpies.

Sempre parles de ballarins i no d'alumnes a IT Dansa. Per què?

Perquè ja no són alumnes. Són joves professionals. Bé, entenent que d'alumnes, al llarg de la vida, sempre ho som. Continuament estem en un procés d'aprenentatge. Constantment hem d'anar-nos reciclant per estar al dia, ser sensibles a les necessitats i a les noves tendències, perquè en definitiva tenim l'encàrrec de preparar els ballarins del futur.

En aquest cas, insisteixo molt a parlar de joves ballarins perquè considero imprescindible que prenguin consciència del fet que, per a ells, s'obre una nova etapa. Si són persones que tard o d'hora

s'integraran en companyies de dansa professional i durant tot el període formatiu a IT Dansa se'ls ensenya a treballar amb rigor i se'ls ajuda a pensar com a professionals, remarcar aquesta diferència és molt important per entendre el projecte i la tasca de la Jove Companyia.

No és una qüestió de matís sinó de concepte, oi?

Exacte. És molt diferent presentar el treball d'uns joves alumnes a fi de curs que presentar el treball de joves professionals que estan començant. L'actitud i la percepció varien radicalment. I aquest és un factor molt important que repercuteix en l'espectacle, en el públic i també en el mateix ballari.

A més, s'ha constatat que la qualitat artística dels espectacles que han anat presentant les diverses promocions d'IT Dansa té un nivell professional.

Durant aquests anys, de segur que hi ha hagut moments complicats en què han sorgit dificultats...

De problemes importants no n'hem tingut, sortosament. Sempre hi ha dies en què el treball es fa més difícil que altres, però el cert és que oblidem fàcilment els mals moments un cop passats. Tinc tendència a fer prevaler els records positius. Amb tot, potser sí que destacaria com a moment sentimentalment bastant difícil per a tot l'equip quan vam haver de marxar de la sala Rotonda de l'Escola Industrial.

És que era un lloc privilegiat, no?

Era un espai molt màgic. Un espai singular, que propiciava la creació. El lloc no ho és tot, però sí que és important. I aquell era un lloc ideal. Destil·lava una gran sensació de llibertat. Els ballarins se'l van fer seu ràpidament, malgrat l'intens fred a l'hivern. Va esdevenir molt especial per a ells. Hi passaven hores i hores en acabar les classes, tocant la guitarra i cantant. Se'l sentien casa seva. I, tot d'una, per greus problemes estructurals de l'edifici –les bigues de la cúpula central estaven en molt mal estat i hi havia el perill real que s'esfondressin– vam haver de tornar a l'antiga seu de l'Institut del Teatre i compartir espais durant uns mesos.

Per quants locals d'assaig ha passat IT Dansa?

La primera promoció va començar el procés de treball el 30 de juny de 1997, i es va allargar durant tot el mes de juliol, a l'antiga seu de l'Institut del Teatre, al carrer de Sant Pere més baix. Al setembre del mateix any, iniciem la temporada estrenant local d'assaig propi: l'emblemàtic espai ubicat a l'Escola Industrial, al carrer d'Urgell. Aquí hi vam estar poc més de dos anys; a finals de setembre de 1999, pel mal estat del sostre i el perill evident que representava, tal com comentàvem fa un moment, el vam haver de deixar.

Així doncs, el retorn a l'Institut va resultar complicat?

Més que res passa que ens vam sentir una mica nòmades, perquè no teníem un lloc propi on treballar en un moment de creació de noves

peces. Unes estones assajàvem al Teatre Adrià Gual, d'altres anàvem d'estudi en estudi quan quedaven lliures... Acostumats com estàvem a un espai tan ampli, se'ns va fer difícil haver d'encabir-nos en llocs de dimensions molt més reduïdes. Poc després, el gener de 2000, vam instal·lar-nos provisionalment en una carpa blanca al complex esportiu de Can Caralleu, al costat del Parc de l'Oreneta. Allà sí que vam passar fred! I calor, també! Fins que el setembre del mateix any ens vam traslladar definitivament a l'espai actual, al nou edifici de l'Institut del Teatre.

Integrat en l'anomenada Ciutat del Teatre, a la falda de Montjuïc.

Sí. Al costat del Mercat de les Flors i davant del remodelat Palau de l'Agricultura, seu del nou Teatre Lliure.

En certa manera, tot i que força vegades vam trobar a faltar l'emplaçament a l'Escola Industrial, la realitat és que allà estàvem una mica aïllats de l'Institut.

Desconnectats?

Bastant desconnectats. IT Dansa és un projecte que es va concebre integrat en l'estructura i la dinàmica de l'Institut del Teatre i els lligams que s'hi estableixin són molt importants.

Per tant, penso que és més lògic tenir el nostre estudi aquí, a prop dels alumnes de l'escola. D'aquesta manera podem complir un doble objectiu. D'una banda, hi ha més facilitats per anar a fer algun taller als alumnes de l'últim curs, o bé treballar amb ells fragments

de coreografies. Això permet fer-te una idea de la situació i copsar l'estat dels potencials aspirants que vulguin optar a integrar la promoció següent de la Jove Companyia.

De l'altra, hem observat que cada vegada més són ells, els futurs ballarins, els qui vénen a treure el nas als nostres assajos. Progressivament, també, hem anat fent algunes presentacions d'espectacles per als alumnes més petits.

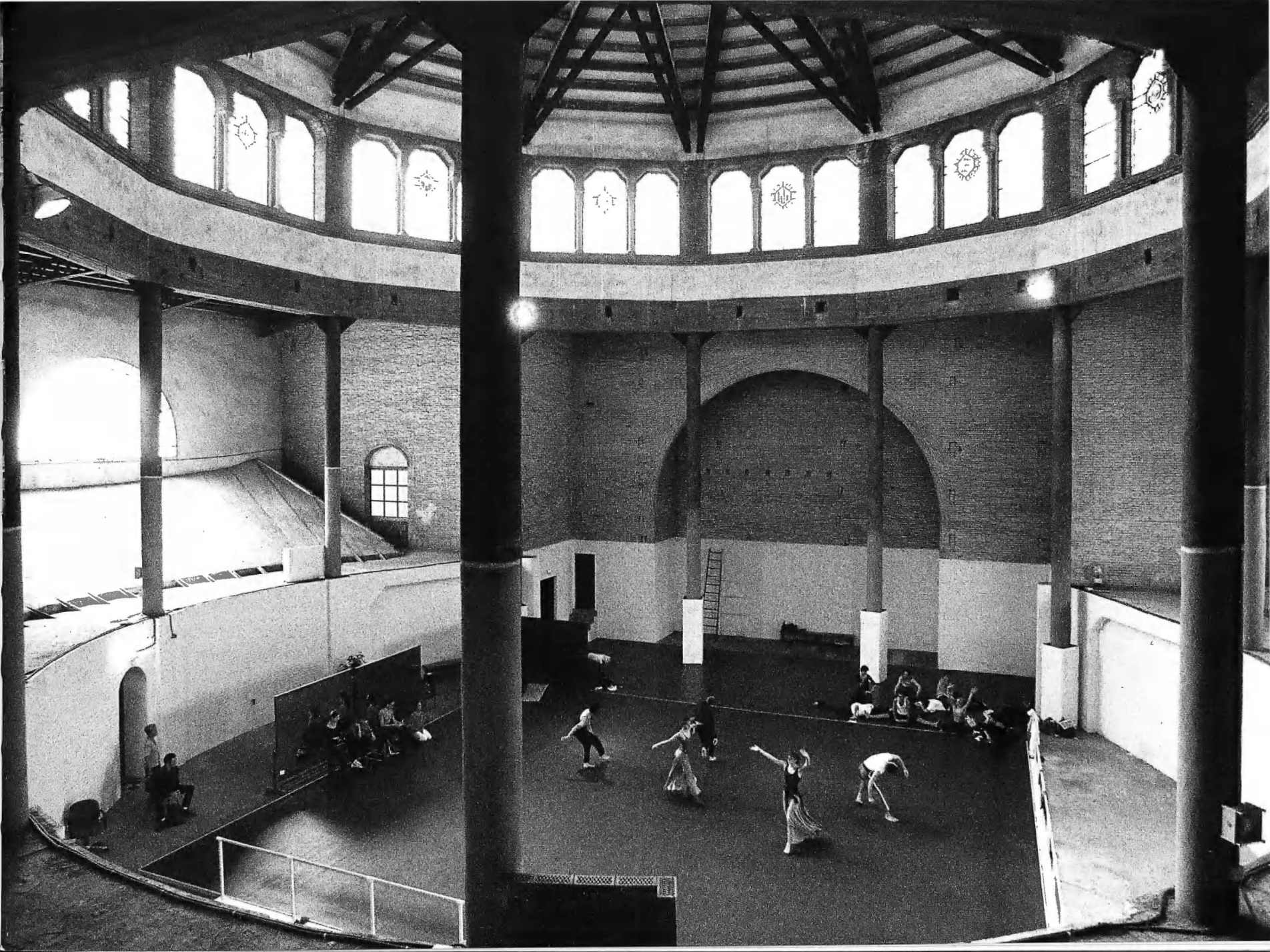
La realitat és que cada vegada hi ha més interacció.

Organitzativament, com s'articula l'encaix d'IT Dansa amb l'Institut del Teatre? De quina àrea depèn?

Actualment, estem vinculats als Serveis Culturals, àmbit que dirigeix en Guillem-Jordi Graells, perquè es va considerar que aquesta era la fórmula més adient per assolir l'encaix de dos dels vessants definitoris de la Jove Companyia: d'una banda, la funció educativa i de formació, que és essencial, i, de l'altra, un aspecte més extern, que és la promoció i divulgació de la dansa, que s'acompleix quan pugem als escenaris.

El disseny del projecte inclou, com deies, el vessant de promoció de la dansa, de la difusió cultural.

És un dels aspectes projectats important. Amb tot i això, encara s'ha de desenvolupar més i posar en marxa amb certa regularitat. Seria molt positiu que la Jove Companyia, durant una època de l'any, oferís unes matinals de dansa adreçades a l'alumnat

de les escoles de primària i dels instituts de secundària. O bé articular la possibilitat que aquests alumnes poguessin assistir a assajos comentats. D'aquesta manera, la formació dels joves ballarins revertiria plenament en la formació de futurs espectadors de dansa.

Tornant a l'alumnat de l'Institut, IT Dansa està esdevenint un referent intern?

A mesura que passa el temps, cada cop estic més convençuda que, per als alumnes de dansa de l'Institut, la Jove Companyia ja és un referent. S'han generat noves expectatives. L'incentiu i la motivació són més grans. I les perspectives de futur també. Aquest intercanvi mutu, concebre el projecte cada vegada més des d'una òptica comuna, i entendre que estem treballant pel mateix objectiu, ha estat fonamental per augmentar la qualitat i el nivell educatiu. I això alhora ha repercutit en una imatge de l'escola més sòlida en dansa. Tradicionalment, l'Institut potser ha estat més conegut per posar més l'accent en l'àmbit teatral. En els darrers temps, però, la dansa ha tingut més protagonisme, ha guanyat pes, espai i presència. I en aquest procés, entre altres factors que evidentment també l'han propiciat, considero que IT Dansa hi ha jugat un paper significatiu. Per tant, penso que és molt important que el treball de la Jove Companyia, a més de mostrar-se en diversos escenaris, es vegi, també, dins de l'Institut.

Ara comentàvem el paper de referent intern que IT Dansa ha construït. De cara enfora, sembla també consolidada aquesta funció referencial.

És molt gratificador veure que cada vegada hi ha més companyies que criden ballarins d'IT Dansa perquè saben que han seguit un ritme de treball determinat, que han estat en contacte amb els millors coreògrafs i que tenen un repertori concret i una experiència dalt de l'escenari. Perquè, en definitiva, en això es basa el nostre paper: donar experiència professional al jove ballarí. En aquest sentit, penso que IT Dansa ja ha creat una marca de qualitat artística. Que, a poc a poc, hem aconseguit tenir un segell propi. IT Dansa ha fet possible que tots els ballarins que han conclòs aquí el procés formatiu trobin feina en companyies nacionals, estatals o internacionals. Tots aquells, és clar, que realment s'han volgut dedicar professionalment a la dansa, perquè també hi ha hagut qui, després del seu pas per IT Dansa, ha decidit que no volia ballar, gent que s'ha adonat que no estava disposada a seguir el ritme ni l'alt nivell d'exigència que la professió requereix. O persones que no han volgut renunciar a determinats aspectes de la vida personal i privada com haver-se d'allunyar de la família, de les amistats, del seu país. Perquè, si bé hi ha hagut companyies d'aquí com Metros, Lanònima Imperial o el Ballet Víctor Ullate de Madrid que han contractat joves ballarins provinents d'IT Dansa, el cert és que la majoria s'han integrat en companyies estrangeres i han hagut de marxar a fora per poder fer allò que realment volien, que és ballar.

Precisament, s'ha alçat alguna veu crítica que diu que s'estan formant ballarins aquí perquè després se'n vagin a treballar a fora.

Penso que la situació és més complexa i que no es pot simplificar d'aquesta manera.

Què vols dir?

Que IT Dansa no prepara ballarins perquè se'n vagin a ballar a fora. Forma gent amb capacitat per ballar on els vingui de gust fer-ho, a la companyia que s'adeqüi més a les seves preferències d'estil, a les seves possibilitats i facultats.

Actualment, però, aquí hi ha poques companyies que puguin donar una estabilitat professional als joves ballarins, que sovint veuen que el futur que se'ls planteja aquí és difícil i que amb sort només podran treballar en projectes que tan sols duraran dos o tres mesos. I això és una limitació, un problema que s'ha de resoldre.

Per tant, comparteixo plenament la demanda que fan alguns sectors de la professió de millorar la política d'ajuts a la dansa a Catalunya. Millorar les subvencions a les companyies perquè el seu treball creatiu pugui tenir una continuïtat i que no hagin d'estar pendents constantment de qüestions econòmiques, abordar el tema de les infraestructures, dels circuits de programació... Alguna vegada s'ha dit que nosaltres rebem subvencions en detriment de les companyies professionals establertes i que IT Dansa era un projecte que podia reemplaçar aquestes companyies, prendre'ls espai.

I hi ha motius per afirmar-ho?

No. Nosaltres, únicament i exclusivament, rebem partides que provenen d'ensenyament. IT Dansa és un projecte formatiu que neix dins de l'Institut del Teatre; per tant, els diners pressupostats per a la Jove Companyia són d'educació i no pas de cultura. Penso que és important aclarir això. IT Dansa no té la culpa d'una situació concreta ni és la responsable de determinats problemes. Al contrari, IT Dansa pot ajudar a millorar el panorama de la dansa a Catalunya. És en aquest sentit que dic que, per mi, la Jove Companyia és una iniciativa positiva.

Parlem, doncs, d'aquells moments que han deixat un record més entranyable.

N'hi ha un munt, de bons moments. L'estrena del primer espectacle de la Jove Companyia al Teatre Adrià Gual l'abril de 1998 va fer història. Poder veure, passats nou mesos, la transformació dels ballarins a l'escenari va ser màgic.

També va ser important la primera actuació, el 30 de juny del mateix any, al Pati de les Dones del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona en el marc del Grec, el Festival d'Estiu de la ciutat, en què vam incorporar al nostre repertori *Passomezzo*, una coreografia d'Ohad Naharin.

Igualment, voldria destacar la nostra participació al Holland Dans Festival, a la Haia, els dies 26 i 27 de novembre de 1999. En aquesta ocasió vam tenir l'honor de poder comptar amb la presència de Jiří

Kylián entre el públic, amb tot el que això implicava sentimentalment i a nivell professional.

I també recordar l'estrena al Teatre Nacional de Catalunya (TNC), el 3 de maig de 2001, on va haver-hi un ple absolut cada dia.

Del nostre pas pel TNC en tinc un especial record.

Per què?

Per la bona acollida. Tant per part de tot el personal de la casa com per part del públic. I no puc oblidar tampoc l'estrena al meravellós Teatre Fabià Puigserver, al nou Teatre Lliure, el 29 de maig passat. Un altre moment molt emotiu per a mi va ser la concessió per part del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya del Premi Nacional de Cultura en l'apartat de Dansa.

Quan va ser?

El 23 de setembre de 2001. Aquest premi se m'atorgava en reconeixement a la meua trajectòria artística i professional, i per la tasca de formació de ballarins i de difusió de la dansa. Això va ser molt important per a mi, entre altres motius pel fet de poder-me sentir més integrada a Catalunya i pel fet que es valorés d'una manera tan significativa el treball que en tan poc temps, quatre anys, havia dut a terme al capdavant d'IT Dansa.

Però, de tots, potser el moment més significatiu, l'èxit per mi més important, en el que s'acomplien de llarg els objectius i les expectatives abocades en el projecte, va ser quan dues joves ballarines de

la primera promoció van entrar a formar part del Junior Ballet del Nederlands Dans Theater després de passar una audició de més de cent cinquanta persones en la qual només hi havia dues places.

Sovint has comentat la força que adquireix l'espectacle quan es balla amb música en viu.

Sí, és extraordinari. I per això m'agradaria subratllar també d'una manera molt especial les tres ocasions en què IT Dansa ha actuat amb música en directe.

Endavant.

Gairebé cinc mesos després de l'estrena al Teatre Adrià Gual, concretament el 9 de setembre de 1998, vam ballar *Jardí tancat* a la sala Can Massallera de Sant Boi de Llobregat en el marc del Festival Altaveu. Maria del Mar Bonet va cantar en directe les cançons tradicionals de les feines del camp de la seva Mallorca natal, de manera que el ball encara s'impregnà més de la passió, l'alegria i el dolor que manifesten aquests cants populars.

Aproximadament un any després, l'1 de juliol de 1999, vam estrenar la coreografia *Evening songs* de Jiří Kylián, en coproducció amb el Grec, al Pati de les Dones del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. En aquesta actuació vam comptar amb l'acompanyament vocal del Cor Madrigal, que va interpretar magníficament les cançons d'Antonín Dvorák dirigit per Mireia Barrera.

I la tercera ocasió?

Va ser al Teatre Ovidi Montllor, el 19 de juliol de 2001, també en el marc del Festival Grec. Aquí vam estrenar *Jump Start*, emblemàtica música de Wynton Marsalis interpretada per l'Orquestra de Cambra del Teatre Lliure i coreografia de Toni Mira.

Hi ha experiències similars a la d'IT Dansa?

Podríem destacar, entre d'altres, precisament el treball del Junior Ballet del Nederlands Dans Theater, més conegut per NDT2, que des de 1982, quan va ser fundat per Jiří Kylián, desenvolupa una tasca de formació cabdal, o el treball del Batsheva Ensemble de Tel-Aviv que Ohad Naharin va crear el 1990, o la Compañía Nacional de Danza 2 (CND2) impulsada el 1999 per Nacho Duato.

Entre aquests projectes hi ha força semblances quant als objectius que es persegueixen, i també quant al procés i al ritme de treball. És important assenyalar que en els festivals de dansa que avui s'organitzen per presentar el treball de joves companyies, IT Dansa hi és convidada a ballar al mateix nivell, per exemple, que el NDT2 o que la CND2.

Amb tot, però, entre els tres projectes esmentats i IT Dansa hi ha diferències ben remarcables.

Quines són?

Per a aquestes companyies el seu referent és la companyia principal, és a dir, que les tres d'alguna manera esdevenen planter per a les companyies a què estan adscrites i, per tant, ja tenen molt perfilat l'estil de ballarins que requereix la companyia mare.

En canvi, IT Dansa, vinculada a l'Institut del Teatre, esdevé el referent per a l'alumnat i és l'encarregada de fer la funció de pont, de trampolí, entre l'escola i un ventall ampli de companyies professionals de dansa. Per això, tal com comentava abans, el nostre treball s'enfoca més cap a una diversitat d'estils.

Potser més endavant, si finalment es veu la necessitat de crear una companyia estable de dansa a Catalunya i es donen les circumstàncies adequades, IT Dansa també podria ser el planter d'aquesta futura companyia, en el supòsit que algun dia s'arribés a crear. Però, ara com ara, sóc de l'opinió que on s'ha d'incidir més, abans de donar el pas següent, és a pujar el llistó de la qualitat educativa.

Consideres que IT Dansa ja és un projecte consolidat?

A molts nivells, crec que sí. Però cada any, cada nova promoció, no deixa de ser també un nou repte. I, és clar, sovint has d'optar i en aquest procés sempre hi ha riscos. Cada vegada n'hi ha més, de riscos. Les persones i les circumstàncies canvien i sempre tens una mica la sensació d'estar recomençant una vegada i una altra. I el sentiment que encara ens queda molta feina per fer, que tot

es pot millorar. Pot semblar curiós, però com més avança el projecte més responsabilitat sento. En aquest sentit, pot ser que l'entorn cada vegada sigui més crític amb el treball que presentem, o hi pot haver també per part meua un augment de l'autoexigència. Amb tot, IT Dansa ha anat demostrant dia a dia la seva raó de ser, la seva validesa i utilitat, i penso que això té un immens valor.

A més, els fruits han estat visibles en poc temps.

En això, jo estic tranquil·la. Tranquil·la i contenta, perquè sé que el que estem fent és de qualitat i és honest, i que serveix. I això em dóna molta força. Probablement són els joves ballarins els qui més ho valoren. Veure l'entusiasme de totes i cadascuna de les sis promocions, de la primera a l'última, és fantàstic. Perquè, com em va dir en una ocasió Jiří Kylián, «si un treball és bo, perdura».

JORDI MUÑOZ I BURZON

Promocions

1997

BALLARINS

Pilar Alpañez
Cristina de Anciola
Lydia Bustinduy
Cristina Gallofré
Kike Guerrero
Jordi Martín
Dani Morales
Nora Sitges
Cayetano Soto
Paco Villalta

**PROFESSORS
CONVIDATS**

REPETIDORA
Guillermina Coll

DANSA

Lázaro Carreño
Carlos Iturrioz
Mirta Pla
Jeanne Solan

INTERPRETACIÓ

Muntsa Alcañiz

PIANISTA

Lisa Harris
Robert Infiesta

**COREÒGRAFS
CONVIDATS**

Tony Fabre
Jennifer Hanna
Ramon Oller

1998

BALLARINS

Pilar Alpañez
Cristina de Anciola
Lydia Bustinduy
Emilio Cervelló
Jaume Cumplido
Cristina Gabarre
Cristina Gallofré
Susana García
Kike Guerrero
Josep Humet
Olga Sasplugas
Nora Sitges
Cosimo de Tommaso
Paco Villalta

**PROFESSORS
CONVIDATS**

REPETIDORA
Guillermina Coll

DANSA
Rodolfo Castellanos
Karemia Moreno
Jeanne Solan

INTERPRETACIÓ
Marta Munsó

PIANISTA
Robert Infiesta

**COREÒGRAFS
CONVIDATS**

Nacho Duato
Tony Fabre
Jacopo Godani
Jennifer Hanna
Ramon Oller

**ASSISTENT
DE COREOGRAFIA**

Mari Kajiwara
(assistent d'Ohad Naharin)

1999

BALLARINS

Marta Canals
Elena Cester
Emilio Cervelló
Jaume Cumplido
Cristina Gabarre
Susana García
Diana Huertas
Josep Humet
Aleksa Jelic
José Luis Risueño
Olga Sasplugas
Nora Sitges
Cosimo de Tommaso

**PROFESSORS
CONVIDATS****REPETIDORA**

Guillermina Coll

DANSA

Rodolfo Castellanos
Jordi Fabregat
Jeanne Solan

INTERPRETACIÓ

Muntsa Alcañiz
Ramon Simó

PIANISTA

Robert Infiesta

**COREÒGRAFS
CONVIDATS**

Catherine Allard
Jacopo Godani
Jennifer Hanna
Carlos Iturrioz
Joaquim Sabaté

**ASSISTENT
DE COREOGRAFIA**

Hans Knill
(assistent de Jiří Kylián)

2000

BALLARINS

Marta Canals
Elena Cester
Cristina Gabarre
Susana García
Cleofé Hernández
Héctor Telémaco Hernández
Diana Huertas
Aleksa Jelic
Sònia Martín
Manuel Palazzo
Olga Sasplugas
Luis Eduardo Sayago
Cosimo de Tommaso

**PROFESSORS
CONVIDATS**

REPETIDORA
Guillermina Coll

DANSA
Rodolfo Castellanos
Bill De Young
Keith Morino
Carmen Rozestraten

INTERPRETACIÓ
Muntsa Alcañiz
Ramon Simó

PIANISTA
Robert Infiesta

**COREÒGRAFS
CONVIDATS**

Patrick Delcroix
Carlos Iturrioz
Ramon Olle
Eduardo Torroja
Wim Vandekeybus

**ASSISTENT
DE COREOGRAFIA**

Jan Kodet
(assistent de Rui Horta)

2001

BALLARINS

Daniela Bendini
Marta Canals
Elena Cester
M. Eugenia Fernández
Gemma Galera
Iker Gómez
Cleofé Hernández
Héctor Telémaco Hernández
Aleksa Jelic
Sònia Martín
Sílvia Paricio
Marijn Roelofsen
Ana M. Sánchez
Luis Eduardo Sayago
Jan Schneider
Tamara Soler

**PROFESSORS
CONVIDATS****REPETIDORA**

Guillermina Coll

DANSA

Joan Boix
Jean Émile
Maritza Galaz
Keith Morino
Carlos Orta
Carmen Rozestraten
Jeanne Solan
Matilde Van Den
Meerendonck

INTERPRETACIÓ

Jon Davidson

PIANISTA

Nelsa Baró

**COREÒGRAFS
CONVIDATS**

Rui Horta
Toni Mira
Ramon Oller
Eduardo Torroja

**ASSISTENTS
DE COREOGRAFIA**

Maxime Iannarelli
(assistent de Jo Stromgren)
Jan Kodet
(assistent de Rui Horta)
Mari Kajiwara
(assistent dOhad Naharin)

2002

BALLARINS

M. Pilar Abaurrea
Daniela Bendini
Martin Blazek
Anna Cáceres
Arnau Castro
Erik Constantin
Dominik Dudek
Gemma Galera
Virgínia Gimeno
Iker Gómez
Sònia Martín
Agurtzane Pérez
Martin Roehrich
Marijn Roelofsen
Ana M. Sánchez
Jan Schneider
Tamara Soler
Patricia Vázquez

**PROFESSORS
CONVIDATS****REPETIDORA**

Guillermina Coll

DANSA

Rodolfo Castellanos
Esmeralda Maycas
Irena Milovan
Keith Morino
Carmen Rozestraten
Jeanne Solan
Robert Strajner

INTERPRETACIÓ

Jon Davidson
Jordi Fàbrega

PIANISTA

Elena Dubovik

**COREÒGRAFS
CONVIDATS**

Cesc Gelabert
Carlos Iturrioz
Gustavo Ramírez
Olga Sasplugas
Jo Stromgren
Eduardo Torroja

**ASSISTENTS
DE COREOGRAFIA**

Maxime Iannarelli
(assistent de Jo Stromgren)
Jan Kodet
(assistent de Rui Horta)
Gerald Tibbs
(assistent de Jiří Kylián)

Coreografies

Cómplices

de Tony Fabre

ESTRENA
16 d'abril de 1998 al Teatre
Adrià Gual

MÚSICA
A. Vivaldi, *Concert per a violoncel en do menor*, RV 406, i *Allegro*; J.S. Bach, *Badinerie*; Rita Mitsuko, *Mandolino City*; A. Vivaldi, *Concert en B menor* per a 4 violins, violoncel, corda i continu, RV 580, P 148.

IL·LUMINACIÓ
Tony Fabre i Mingo Albir

VESTUARI
Tony Fabre

DURADA
15 minuts

En qualsevol espai, en qualsevol moment «cinc personatges» juguen expressant la complicitat que proporciona l'amistat.

«Sabia que les meves cançons neixen amb ritme, però quan el vaig percebre de debò va ser el dia que Nacho Duato les va ballar. Quan vaig veure la primera coreografia, *Jardí tancat*, em vaig emocionar: ell els havia donat una altra vida, eren independents i alhora lligades a mi, però amb un nou batec, un camí diferent. A *Jardí tancat* hi ha una cosa que em té realment fascinada, i és el tractament

de les cançons de treball de Mallorca que jo canto a *capella*: són cants que formen part de la nostra tradició mallorquina més antiga, però que ja ha canviat molt. Queden pocs racons al camp de Mallorca on es conservin les tasques de l'àmbit dels pagesos tal com eren fa no més de quaranta o cinquanta anys.»

MARIA DEL MAR BONET

Jardí tancat

de Nacho Duato

ESTRENA

16 d'abril de 1998 al Teatre Adrià Gual

ASSISTENT DEL COREÒGRAF

Catherine Allard

MÚSICA

Maria del Mar Bonet

Inclou cants populars de treball a la terra, «cançó de collir olives», «cançó d'esterrossar», «tornada de treure aigo», i també temes propis, com ara «Fora des sembrat» i «Cançó de na Ruixa Mantells», amb text de Miquel Costa i Llovera.

IL·LUMINACIÓ

Nicolas Fischtel

ESCENOGRAFIA I VESTUARI

Nacho Duato

DURADA:

20 minuts

Estrenada pel Nederlands Dans Theater II, al Schouwburg Het Park-Hoorn, el 19 de desembre de 1983 i per la Compañía Nacional de Danza al Teatro Albéniz de Madrid el 3 d'abril de 1992.

Durga, la consort femenina de Xiva a la mitologia hindú, deessa de la protecció i la destrucció, és vista com els bessons vermells que cavalquen a través del paisatge il·luminat pel foc.

Via Durga de Jennifer Hanna

ESTRENA

16 d'abril de 1998
al Teatre Adrià Gual

MÚSICA

Philip Glass, «Façades»

IL·LUMINACIÓ

Jennifer Hanna
i Mingo Albir

**ESCENOGRAFIA
I VESTUARI**

Jennifer Hanna

DURADA

15 minuts

Violeta II

de Ramon Oller

ESTRENA

16 d'abril de 1998
al Teatre Adrià Gual

MÚSICA

Collage de música
popular jueva

LL. LUMINACIÓ

Gloria Montesinos

VESTUARI

Isidre Prunés i Xeles
de Bofarull

DURADA

35 minuts

Reestrenada el 3 de
maig de 2001 a la Sala
Tallers del Teatre
Nacional de Catalunya,
una coproducció del
Teatre Nacional
de Catalunya i l'Institut
del Teatre.

El coreògraf Ramon Oller, inspirat en una amiga supervivent de l'Holocaust, Violeta, crea un ballet ric en imatges de l'enyorament i de l'exili, no solament en referència a l'Holocaust, sinó també a l'expulsió de jueus i musulmans de la península Ibèrica en temps de la Inquisició. El resultat d'aquest trist paral·lelisme és un ballet punyent, un homenatge a l'amiga i alhora un tribut a totes les comunitats que han hagut de patir el dolor de la separació i que, malgrat tot, estan decidides a tirar endavant. L'acompanyament musical es basa en cançons tradicionals hebrees i recull els segles d'influència jueva i musulmana en la nostra cultura antiga.

Aquest pas de dos uneix el lirisme de la dansa amb els gestos quotidians. El coreògraf, inspirant-se bàsicament en la música, il·lustra la complexitat de la intimitat que comporta la parella amb poesia, humor i delicadesa. Més que expressar un missatge, Ohad Naharin dóna molta importància al sol fet d'«estar».

Passomezzo

d'Ohad Naharin

ESTRENA
30 de juny de 1998
al Centre de Cultura
Contemporània de
Barcelona, en coproducció
amb el Festival Grec 98

**ASSISTENT
DEL COREÒGRAF**
Mari Kajiwara
(a la foto de l'esquerra)

MÚSICA
Anònima
**IL·LUMINACIÓ,
ESCENOGRAFIA
I VESTUARI**
Ohad Naharin

DURADA
10 minuts

Estrenada pel Nederlands
Dans Theater II al Serious
Fun! Festival el 16
de novembre de 1989.

En forme de soi de Catherine Allard

Dedicada a Astrid

ESTRENA

20 de febrer de 1999 a l'Auditori Alfons Vallhonrat, en coproducció amb la Fundació Cultural de la Caixa de Terrassa

MÚSICA

Erik Satie, *Gnossienne*, núm. 2 i 3

DISSENY DE SO

Toni Suñé

IL·LUMINACIÓ

Gabriel Paré i Maria de la Cámara

VESTUARI

Catherine Allard

DISSENY I CONFECCIÓ

DE LA ROBA
Susan Unger.

Amb la col·laboració de la botiga Idó.

DURADA

20 minuts

Es tracta d'una peça espontània amb un sentit que se'ns escapa, però que sens dubte tradueix un conscient diàleg interior de l'interpret amb ell mateix i amb la seva fantasia. El repte del ballarí és recrear constantment l'espontaneïtat inicial, enriquir la interpretació i obrir nous camins a la imaginació i a la sensibilitat.

A través del seu ritme natural, investiga el que li suggereix la música, el moviment i el silenci aparent: el silenci entre dues notes... el silenci entre dues paraules...

Monocroma oculto

de Jacopo Godani

ESTRENA

20 de febrer de 1999 a
l'Auditori Alfons Vllhonrat,
en coproducció amb
la Fundació Cultural
de la Caixa de Terrassa

MÚSICA, IL·LUMINACIÓ I VESTUARI

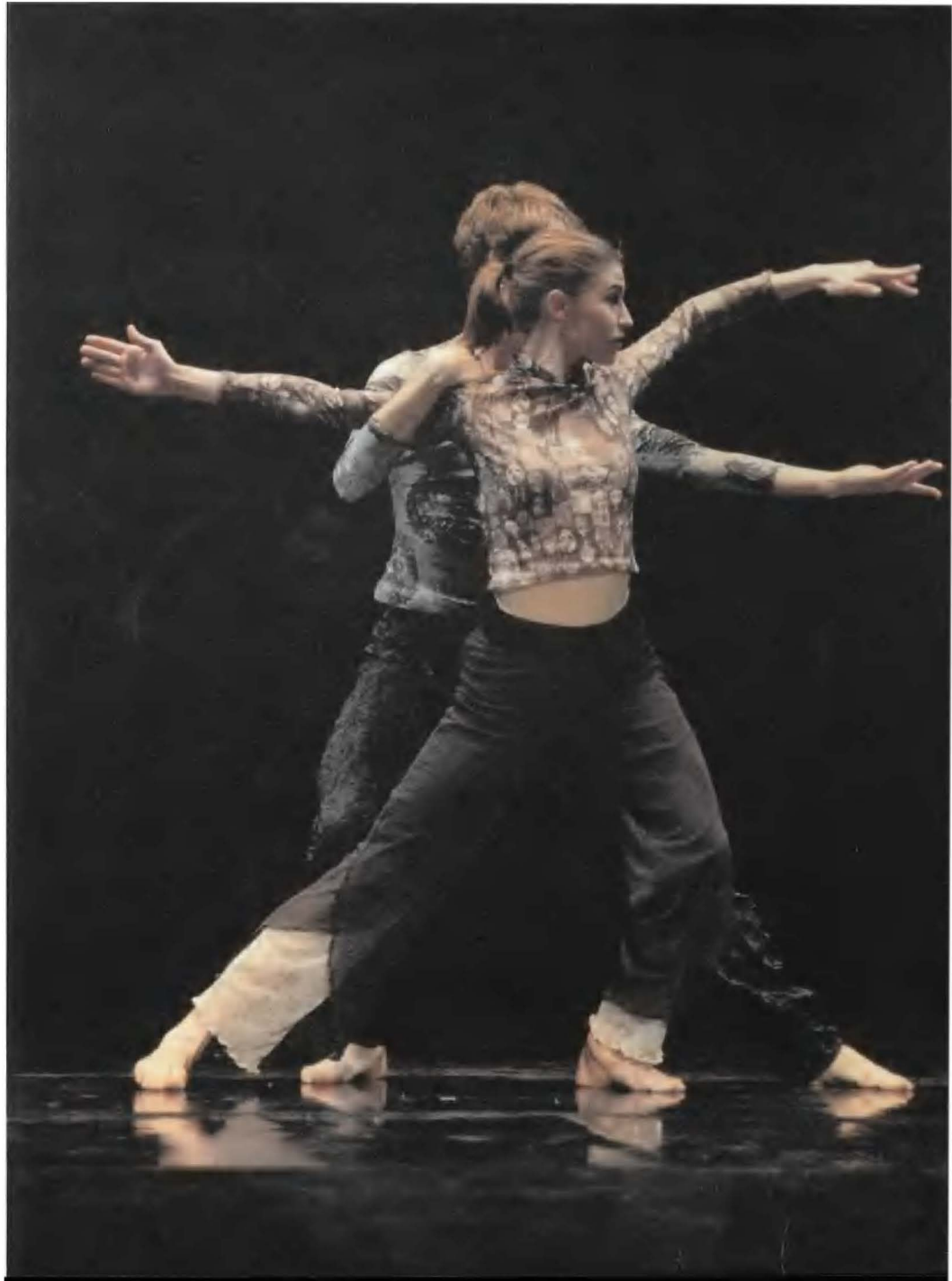
Jacopo Godani

DURADA

10 minuts

A partir de l'estudi de les possibilitats físiques del ballarí i el talent per adaptar-se a cada forma de moviment, es comença a establir una base sobre la qual es desenvolupen combinacions de dues o més persones que van creant estructures més complexes.

Evening songs

de Jiří Kylián

ESTRENA
1 de juliol de 1999
al Centre de Cultura
Contemporània de
Barcelona, en coproducció
amb el Festival Grec 99

**ASSISTENT
DEL COREÒGRAF**
Hans Knill
(a la foto de l'esquerra)

MÚSICA
Antonin Dvorák, *Quatre
cançons per a cor mixt*,
op. 29, núm. 1 i 3;
In der Natur, *op. 63*,
núm. 4 i 2.
Amb l'actuació
del Cor Madrigal, dirigit
per Mireia Barrera.

**IL·LUMINACIÓ
I SUPERVISIÓ TÈCNICA**
Joop Caboot

**ESCENOGRAFIA
I VESTUARI**
Jiří Kylián

DURADA
13 minuts

Estrenada pel Nederlands
Dans Theater II al Lucent
Danstheater de la Haia
(Holanda), el 9 de setembre
de 1987.

Un vespre d'estiu, la fragància d'una terra assolellada,
els últims raigs de sol sobre els turons i teulades:
una escena per formar-ne port i absorbir-la, una escena
que excita els sentits.

Un moment de senzilla harmonia que acaba, un moment
efímer de pau sostingut per una melodia, un moment de
cant i ball...

Remugant s'entenen!

de Joaquim Sabaté

PREESTRENA

1 de juliol de 1999
al Centre de Cultura
Contemporània de
Barcelona

ESTRENA

26 de novembre de 1999
al Theater aan't Spui de
la Haia, en coproducció
amb el Holland Dance
Festival

MÚSICA

Collage de música gitana
centreeuropea

IL·LUMINACIÓ, ESCENOGRAFIA I VESTUARI

Joaquim Sabaté

DURADA

15 minuts

Set companys es reuneixen per desenvolupar, des de la seva joventut, diferents relacions i estats d'ànim. El ballet, plantejat amb absoluta naturalitat, evoluciona en un joc predisposat amb diferents elements que remarquen la percussió i la veu.

Terre à terre

de Patrick Delcroix

ESTRENA
6 d'abril de 2000
al Teatre Adrià Gual,
amb la col·laboració
del Centre Cultural
de la Caixa de Terrassa

MÚSICA
Arthur Cune

**IL·LUMINACIÓ
I VESTUARI**
Patrick Delcroix

DURADA
19 minuts

La natura ens permet somiar,
pensar,
evadir-nos,
imaginar...
realitat?

La realitat és diferent, contundent,
ens porta sempre a tocar de peus a terra.

Hands

de Wim Vandekeybus i Eduardo Torroja

ESTRENA

3 de juliol de 2000 al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, en coproducció amb el Festival Grec 2000

ASSISTENT DEL COREÒGRAF
Eduardo Torroja

CONCEPTE MUSICAL
Thierry de Mey

IL·LUMINACIÓ, ESCENOGRAFIA I VESTUARI
Última Vez

COL·LABORACIÓ EN LA REALITZACIÓ DE L'ESCENOGRAFIA
José Torres Sastre, de l'Institut del Teatre

DURADA
8 minuts

Estrenada el 30 de març de 1987 per Thierry de Mey, Eduardo Torroja i Wim Vandekeybus a *The Mondays of the Caserne Dailly*. Estrenada més tard, l'11 de juny de 1987, al Toneelschuur de Haarlem (Holanda) com la primera de les sis parts que componen *What the body Does Not Remember*.

En un espai seccionat per la llum i envaït per un so amplificat, dos cossos jeuen a terra i dues mans es mouen sobre una taula.

Cossos i mans van definint dos vocabularis diferents que es connecten o evolucionen inexorablement i creen una atmosfera dalt voltatge.

Un arc que es va tibant i no allibera la seva càrrega fins al final.

Insert incert

de Carlos Iturrioz
i els ballarins de la companyia

Projecte nascut de la col·laboració entre ballarins, música, il·luminador i coreògraf, en què la relació entre el moviment del cos i l'espai que l'envolta (corèutica) —en estreta relació amb diversos sistemes d'improvisació— compleix un paper fonamental, ja sigui en el procés creatiu o a l'escena.

La interacció entre els participants i, en conseqüència, la motivació mútua aporten els elements necessaris perquè aquest procés estigui en constant desenvolupament.

ESTRENA
3 de juliol de 2000 al Centre
de Cultura Contemporània
de Barcelona, en coproducció
amb el Festival Grec 2000

MÚSICA
Diego dall'Osto

IL·LUMINACIÓ I VESTUARI
Carlos Iturrioz

DURADA
de 20 a 25 minuts

Wolfgang, bitte...

de Rui Horta

ESTRENA

3 de maig de 2001 a la Sala
Tallers del Teatre Nacional
de Catalunya. Una coproducció
del Teatre Nacional de
Catalunya i l'Institut del Teatre.

**ASSISTENT
DEL COREÒGRAF**
Jan Kodet

MÚSICA
Wolfgang Amadeus Mozart

**IL·LUMINACIÓ,
ESCENOGRAFIA
I VESTUARI**
Rui Horta

DURADA
30 minuts

Estrenada el 23 de juliol
de 1991 al SOAP Dance
Theatre Frankfurt.
Grand Prix des Recontres
Chorégraphiques de Bagnolet,
Seine-St. Denis 1992.

«Un cotxe ràpid estavellant-se contra
un mur. Rèquiem. Histèria, desig,
diners i la mort tan a prop. Tan perfecta.
Una cursa inacabable que arriba a la fi.
Abruptament. Wolfgang tan pàl·lid,
tan vertader. Màgic. Cardenals grassos
asseguts als dits de la gent. K 364.
Divertint el mort. Els cadàvers no escolten.
Papageno... Ocells.... Wolfgang!..»

RUI HORTA

Jump Start/Jazz: Six Syncopated Movements

de Toni Mira

ESTRENA

19 de juliol de 2001
al Teatre Ovidi Montllor
de l'Institut del Teatre.
Una coproducció
del Festival d'Estiu de
Barcelona Grec 2001, l'IT
Dansa Jove Companyia
de l'Institut del Teatre
i l'Orquestra de Cambra
del Teatre Lliure.

MÚSICA

Dos ballets de Wynton
Marsalis, interpretats
per l'Orquestra de Cambra
del Teatre Lliure

DIRECCIÓ MUSICAL

Lluís Vidal

IL·LUMINACIÓ I ESCENOGRAFIA

Paco Azorín

VESTUARI

Uia Comella

DURADA

74 minuts

«Fins ara sempre he estat jo qui ha encarregat a un músic la composició de les partitures per a les meves creacions. Si no ha pogut ser així, no he tingut més remei que escoltar molts CD. En tots dos supòsits, sempre hi ha hagut un meticulós procés d'adaptació de la música a la idea escènica i coreogràfica: en el cas del compositor, discutint i proposant, i en el cas dels CD, fent feina de muntatge.

»Ara, el procés ha estat absolutament a l'inrevés: m'ha caigut a les mans una excel·lent partitura ja tancada i una fantàstica orquestra per interpretar-la, tot un luxe. El procés de treball ha estat ben simple i ben difícil alhora: ballarins i coreògraf ens hem deixat portar per l'ampli espectre rítmic i emocional de les dues peces de Wynton Marsalis i hem arribat a aquest lloc i no a un altre. Ha estat un interessant viatge.»

TONI MIRA

Cor perdut

de Nacho Duato

ESTRENA

9 de març de 2002 al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, coproduïda per l'Institut del Teatre i la Fundació Cultural de la Caixa de Terrassa

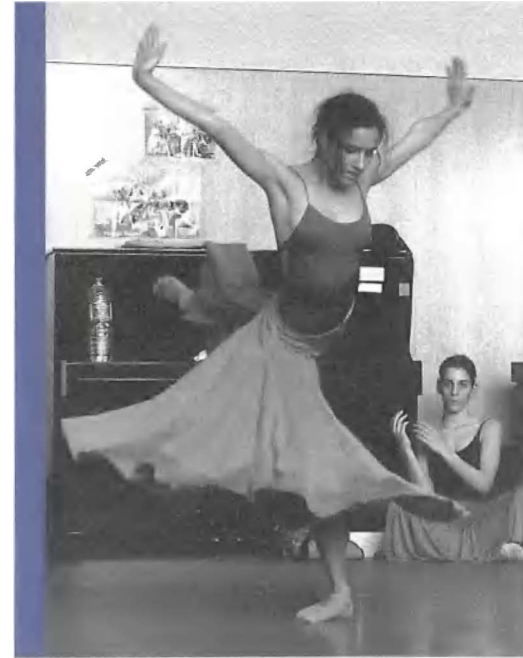
ASSISTENT DEL COREÒGRAF
Catherine Allard

MÚSICA
Maria del Mar Bonet

IL·LUMINACIÓ, ESCENOGRAFIA I VESTUARI
Nacho Duato

DURADA
10 minuts

Estrenada pel Nederlands Dans Theater II a la Haia el 27 d'abril de 1989 i per la Compañía Nacional de Danza al Centro Cultural de la Villa de Madrid el 30 de juny de 1990.

«*Cor perdut* és un pas de dos inspirat en la cançó “Bir Demet Yasemen” en la versió catalana que Maria del Mar Bonet va elaborar a partir d’un tema amb matisos tradicionals de l’armeni John Berberian. «No serveix plorar, / no serveix morir, / el desig és més fort, / fa tot sol el seu camí”, es lamenta la veu impressionant de Maria del Mar Bonet, el poder de suggestió de la qual sobre Duato (que va crear *Cor perdut* com a regal d’aniversari per a la cantant mallorquina) sembla incontestable després de *Jardí tancat* (1983) i *Arenal* (1988), dues de les coreografies més brillants del valencià, totes dues amb música d’aquesta intèrpret. Al ritme sincopat i hipnòtic de les percussions tunisianes, els dos ballarins recreen el dinàmic llenguatge corporal i expressiu d’aquest coreògraf amb la mateixa fluïdesa angoixada que transmet la veu de Maria del Mar Bonet.»

PATRICIA GARCÍA RÍOS

Fièvre

de Jo Stromgren

ESTRENA

9 de març de 2002
al Centre Cultural
de la Caixa de Terrassa,
coproduïda per l'Institut
del Teatre i la Fundació
Cultural de la Caixa
de Terrassa

**ASSISTENT
DEL COREÒGRAF**
Maxime Iannarelli

MÚSICA

Fear Factory, Painkiller,
Flugschädel, Pitch Shifter,
Scorn, Autechre, Death Prod

IL·LUMINACIÓ
Jo Stromgren

VESTUARI
Idea original de Catherine
Garnier, adaptada per Uia
Comella

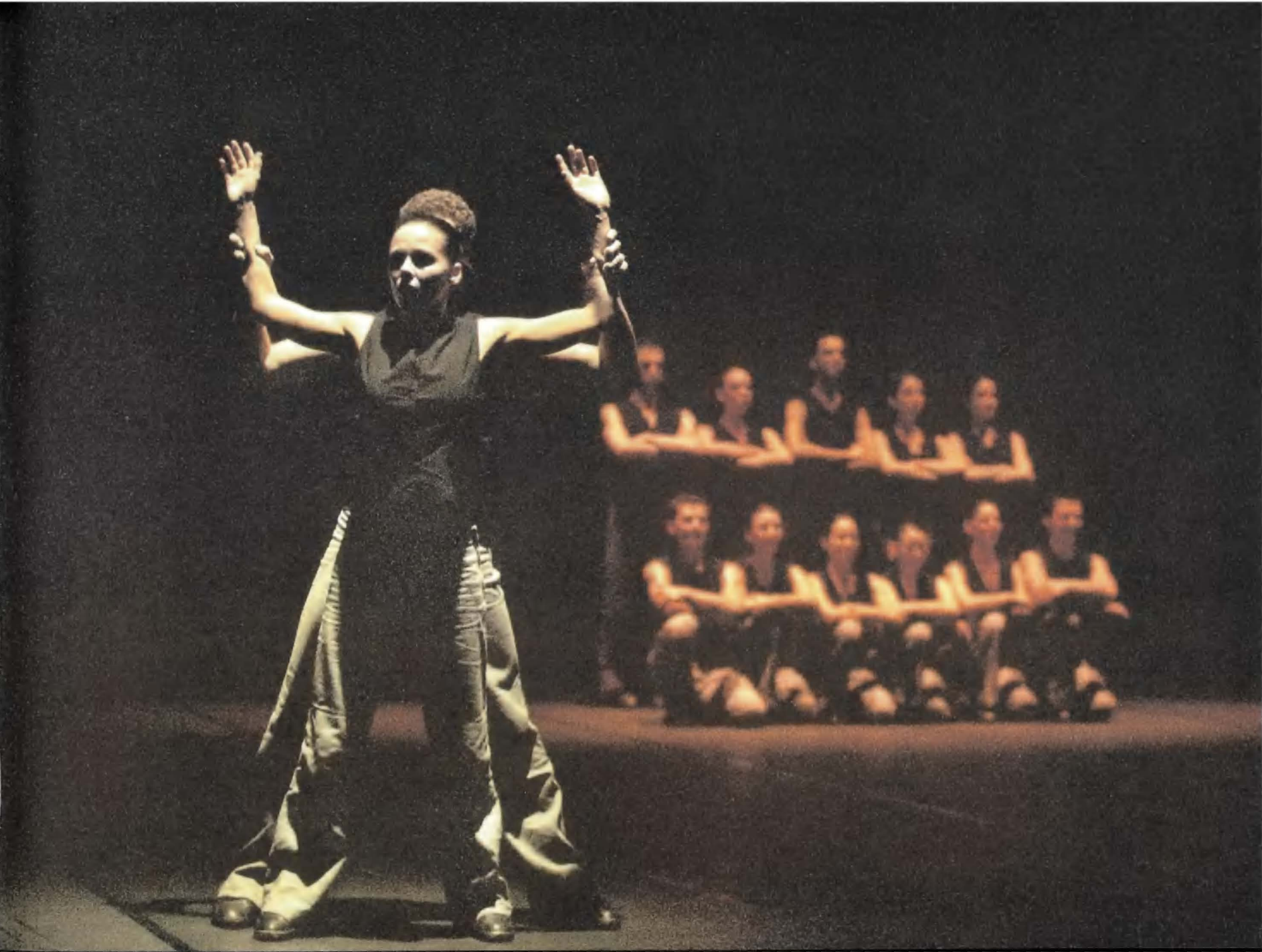
DURADA
20 minuts

Estrenada el 16 de desem-
bre de 1998 pel Junior Ballet
du Conservatoire de Paris.

Febre, una confusió física i mental.
Febre, un cicle temporal mancat de significació
i de direcció, barrejat amb somnis dolços
i una fatiga constant...

JO STROMGREN

Amb *Un ballo*, Jiří Kylián va crear per primer cop una peça amb els ballarins i per als ballarins de la seva jove companyia, la NDT II. El títol es pot entendre en el sentit tradicional d'un esdeveniment social o com una traducció literal, però la intenció del coreògraf no és que l'espectador hi busqui uontingut més profund o simbòlic. Kylián descriu la seva coreografia com el fet de «ballar una música, res més» i la considera un exercici de musicalitat i sensibilitat entre una parella home-dona.

Un ballo de Jiří Kylián

ESTRENA

29 de maig de 2002
al teatre Fabià Puigserver
del Teatre Lliure
de Barcelona, coproduïda
per l'Institut del Teatre
i la Fundació Teatre Lliure-
Teatre Públic de Barcelona

ASSISTENT DEL COREÒGRAF

Gerald Tibbs
(a la foto de l'esquerra)

MÚSICA

Maurice Ravel, minuet
de *Le Tombeau de Couperin*
i *Pavane pour une infante
défunte*

IL·LUMINACIÓ

Joop Caboot

ESCENOGRAFIA

Jiří Kylián

VESTUARI

Joke Visser

DURADA

12 minuts

Estrenada el 17 de gener
de 1991 a l'AT & T
Danstheater, la Haia

Actuacions

1998

LLOC	PROGRAMA	DATA
L'Auditori (Cornellà de Llobregat)	Via Durga / Jardí tancat / Còmplices / Violeta II	22-3
Casal de Calaf	Violeta II / Còmplices / Via Durga / Jardí tancat	28-3
Teatre Principal (Vilanova i la Geltrú)	Jardí tancat / Còmplices / Via Durga / Violeta II	4-4
Teatre Adrià Gual (Barcelona)	Violeta II / Còmplices / Via Durga / Jardí tancat	16/19-4
Centre Municipal de Cultura (Castelló) Gala Premi a la Interpretació Fundació Dávalos-Fletcher Dia Mundial de la Dansa	Còmplices	26-4
Teatro Amaia (Arrasate, Guipúscoa) Festival Maiatza Dantzan	Violeta II / Còmplices / Via Durga / Jardí tancat	8-5
Teatro Baztarrxo (Azkoitia, Guipúscoa) Festival Maiatza Dantzan	Violeta II / Còmplices / Via Durga / Jardí tancat	9-5
Teatro Principal (Saragossa) Dia Internacional de la Dansa	Còmplices	11-5
Teatro Gayarre (Pamplona)	Violeta II / Còmplices / Via Durga / Jardí tancat	13-5
Patí de les Dones, Centre de Cultura Contemporània de Barcelona Festival Grec 98	Violeta II / Còmplices / Via Durga / Passomezzo / Jardí tancat	30-6, 1 i 2-7
Jardins del Castell (Castelldefels) Festival de Dansa de Castelldefels	Violeta II / Còmplices / Via Durga / Jardí tancat	17-7
Patio de la Diputación (Sevilla) Festival Internacional Itàlica 98	Via Durga / Còmplices / Violeta II / Jardí tancat	21-7
Caseta Municipal Recinto Ferial (Estepe, Sevilla) Itàlica en la Província	Violeta II / Via Durga / Còmplices / Jardí tancat	23-7
Parque Infantil (Écija, Sevilla) Itàlica en la Província	Violeta II / Via Durga / Còmplices / Jardí tancat	29-7
Polideportivo Municipal (Mairena del Aljarafe, Sevilla) Itàlica en la Província	Violeta II / Via Durga / Còmplices / Jardí tancat	31-7
Sala Can Massallera (Sant Boi de Llobregat)	Jardí tancat	9-9
Auditori del Centre Cultural de la Fundació "La Caixa" (Granollers)	Violeta II / Còmplices / Via Durga / Jardí tancat	31-10
Teatre-Auditori del Centre Cultural de Sant Cugat del Vallès	Còmplices / Violeta II / Passomezzo / Jardí tancat	6-11
Teatro del Instituto Francés (Madrid) Festival de Otoño	Violeta II / Passomezzo / Còmplices / Jardí tancat	3/5-12
Teatre Bartrina (Reus)	Violeta II / Passomezzo / Còmplices / Jardí tancat	22-12

Nombre total d'actuacions: 27

1999

LLOC	PROGRAMA	DATA
Centre Cultural de Caixa Terrassa	En forme de soi / Passomezzo / Monocroma ocult / Jardí tancat	20 i 21-2
Teatre Modern (El Prat de Llobregat) V Festival contra el Càncer	Passomezzo / Còmplices / Jardí tancat	14-3
Teatre Adrià Gual (Barcelona)	En forme de soi / Monocroma ocult / Jardí tancat / Passomezzo	22/25-4
Catedral de Barcelona Gala Dia Internacional de la Dansa	Jardí tancat	29-4
Teatre Jovenut (L'Hospitalet de Llobregat)	Jardí tancat / En forme de soi / Passomezzo / Monocroma ocult	6/9-5
Teatre Municipal L'Ateneu (Igualada)	Jardí tancat / En forme de soi / Passomezzo / Monocroma ocult	16-5
Auditori Felip Pedrell (Tortosa)	Còmplices / Passomezzo / Monocroma ocult / Jardí tancat	18-6
Patí de les Dones, Centre de Cultura Contemporània de Barcelona Festival Grec 99	En forme de soi / Monocroma ocult / Remugant s'entenen! / Evening songs	1/3-7
Auditori Sa Mònica (Sant Llorenç des Cardassar)	Evening songs / Còmplices / Monocroma ocult / Jardí tancat	24-7
Teatre Adrià Gual (Barcelona) Consell Laban	En forme de soi / Passomezzo / Monocroma ocult / Jardí tancat	27-7
Jardines de Leandro Silva (San Juan de los Caballeros, Segovia)	Evening songs / Passomezzo / Monocroma ocult / Jardí tancat	30-7
Teatre Municipal (Girona)	Via Durga / Remugant s'entenen! / Evening songs / Jardí tancat	6-11
Teatre Adrià Gual (Barcelona) Actuació a porta tancada	Via Durga / Remugant s'entenen! / Monocroma ocult	19 i 20-11
Theater aan het Spui (la Haia) Holland Dance Festival	Remugant s'entenen! / Via Durga / Monocroma ocult	26 i 27-11
Teatre Bartrina (Reus)	Remugant s'entenen! / Evening songs / Monocroma ocult / Jardí tancat	11-12
Teatre-Auditori del Centre Cultural de Sant Cugat del Vallès	Remugant s'entenen! / Via Durga / Monocroma ocult / Evening songs	17-12

Nombre total d'actuacions: 27

2000

LLOC	PROGRAMA	DATA
Teatre Principal (València) Dansa València	Remugant s'entenen / Via Durga / Monocroma ocult	19 i 20-2
Teatre Metropol (Tarragona)	Evening songs / Remugant s'entenen / Via Durga / Monocroma ocult	26-2
Teatre Municipal El Jardí (Figueres)	Evening songs / Remugant s'entenen / Monocroma ocult / Jardí tancat	17-3
Teatre Adrià Gual (Barcelona)	Remugant s'entenen / Monocroma ocult / Evening songs / Terre à terre	6/9-4
Teatre Atlàntida (Vic)	Passomezzo / Remugant s'entenen / Monocroma ocult / Jardí tancat	29-4
Rambla Nova (Tarragona) Dia Internacional de la Dansa	Passomezzo	30-4
Espacio Danza (Osca) Festival de la Dansa	Jardí tancat	6-5
Teatre Principal (Vilanova i la Geltrú)	Passomezzo / Remugant s'entenen / Evening songs / Terre à terre	13-5
Centro Cultural de la Villa (Madrid). Madrid en Danza	Terre à terre / Remugant s'entenen / Evening songs / Monocroma ocult	27/31-5, 1-6
Pati de les Dones, Centre de Cultura Contemporània de Barcelona Festival Grec 2000	Hands / Terre à terre / Remugant s'entenen / Insert incert	3/6-7
Teatre Adrià Gual (Barcelona) Stage Barcelona Dansa	Insert incert / Remugant s'entenen / Evening songs / Jardí tancat	14-7
Jardins del Castell (Castelldefels) Festival de Dansa de Castelldefels	Passomezzo / Terre à terre / Hands / Monocroma ocult	21-7
Teatro Civico (La Spezia) Grandestate: La Spezia 2000	Insert incert / Remugant s'entenen / Monocroma ocult / Jardí tancat	31-7
Sala Ovidi Montllor (Barcelona). Congrés Elia	Hands / Evening songs / Jardí tancat	6-10
Teatre Municipal (Girona)	Insert incert / Passomezzo / Hands / Monocroma ocult	28-10
Teatre Municipal La Sala (Rubí)	Hands / Evening songs / Monocroma ocult / Jardí tancat	12-11

Nombre total d'actuacions: 25

2001

LLOC	PROGRAMA	DATA
Centre Cultural i Polivalent de Valls	Jardí tancat	4-2
Casa de Cultura de Egia (Sant Sebastià)	Hands / Terre à terre / Passomezzo / Jardí tancat	17-2
Rivoli Teatro Municipal (Porto) Porto 2001: Capital Europea de la Cultura	Passomezzo	28-3
Teatre Municipal l'Escorxador (Lleida)	Hands / Terre à terre / Passomezzo / Jardí tancat	8-4
Teatre Nacional de Catalunya (Barcelona)	Violeta II / Wolfgang, bitte... / Hands / Passomezzo	3/13-5
Teatre Clavé (Tordera)	Violeta II / Wolfgang, bitte... / Jardí tancat	20-5
L'Espai (Barcelona). V Plataforma de Dansa	Wolfgang, bitte...	8-6
Teatro Calderón de la Barca (Valladolid)	Violeta II / Wolfgang, bitte... / Hands / Passomezzo	14 i 15-6
Teatre Ovidi Montllor (Barcelona) Festival Grec 2001	Jump Start -Jazz: Six Syncopated Movements	19/22-7
Teatre Principal (Castelló)	Violeta II / Wolfgang, bitte... / Jardí tancat	24-11
Teatre Monumental (Mataró)	Violeta II / Wolfgang, bitte... / Jardí tancat	30-11
Teatre Joventut (L'Hospitalet de Llobregat)	Violeta II / Wolfgang, bitte... / Jardí tancat	13 i 14-12

Nombre total d'actuacions: 27

2002

LLOC	PROGRAMA	DATA
Centre Cultural de Caixa Terrassa	Wolfgang, bitte... / Insert incert / Cor perdut / Fièvre	9 i 10-3
Teatre Conservatori (Manresa)	Insert incert / Wolfgang, bitte... / Jardí tancat	27 i 28-4
Casa de Cultura (Valtierra, Navarra) Gala de Dansa	Cor perdut / Passomezzo	18-5
Casa de Cultura (Abitas, Navarra) Gala de Dansa	Cor perdut / Passomezzo	19-5
Teatre Fabià Puigserver (Barcelona)	Insert incert / Cor perdut / Un ballo / Fièvre	29-5, 2-6
Teatre La Massa (Vilassar de Dalt)	Insert incert / Cor perdut / Un ballo / Jardí tancat	8-6
Institut del Teatre (Barcelona) Stage Barcelona Dansa	Wolfgang, bitte... / Un ballo / Fièvre	10-7
Plaça de l'Església (Blanes)	Cor perdut / Un ballo / Jardí tancat	21-7
Teatre Fortuny (Reus) Gala Premi Internacional de Dansa Roseta Mauri	Un ballo / Cor perdut	9-11
Teatre La Sala (Rubí)	Insert incert / Cor perdut / Un ballo / Wolfgang, bitte...	17 11
Auditori Municipal Miquel Pont (Castellar del Vallès)	Insert incert / Cor perdut / Un ballo / Wolfgang, bitte...	24-11
Teatre La Gorga (Palamós)	Insert incert / Cor perdut / Un ballo / Wolfgang, bitte...	6-12

Nombre total d'actuacions: 18

El salt a la professió

ANY

Ballarins

COMPANYIA

97/98

Jordi Martín
Dani Morales
Cayetano Soto

BALLET VÍCTOR ULLATE (MADRID)
VERPOMMER THEATER (ALEMANYA)
STAATSTHEATER AM GÄMEPLATZ (ALEMANYA)

98/99

Pilar Alpañez
Cristina de Anciola
Lydia Bustinduy
Cristina Gallofré
Kike Guerrero
Paco Villalta

LANÒNIMA IMPERIAL (BARCELONA)
COMPANYIA METROS (BARCELONA)
NEDERLANDS DANS THEATER (HOLANDA)
NEDERLANDS DANS THEATER (HOLANDA)
EUREGIO (ALEMANYA)
COMPANYIA METROS (BARCELONA)

99/00

Jaume Cumplido
Josep Humet
José Luis Risueño
Nora Sitges

FREE LANCE. GRAN TEATRE DEL LICEU (BARCELONA)
BALLET GULBENKIAN (PORTUGAL)
FREE LANCE
STADTTHEATER GIESSEN (ALEMANYA)

00/01

Emilio Cervelló
Cristina Gabarre
Susana García
Diana Huertas
Cosimo de Tommaso
Manuel Palazzo
Olga Sasplugas

COMPANHIA DO BAILADO (PORTUGAL)
STADTTHEATER BASEL (SUÏSSA)
COMPANYIA METROS (BARCELONA)
NEDERLANDS DANS THEATER (HOLANDA)
DANCE THEATRE OF IRELAND (IRLANDA)
LANÒNIMA IMPERIAL (BARCELONA)
COMPANHIA DO BAILADO (PORTUGAL)

01/02

Luis Eduardo Sayago
Marta Canals
Elena Cester
M. Eugenia Fernández
Cleofé Hernández
Héctor Telémaco Hernández
Aleksa Jelic

ABCDANCE COMPANY (ÀUSTRIA)
COMPANHIA DO BAILADO (PORTUGAL)
ABCDANCE COMPANY (ÀUSTRIA)
ABCDANCE COMPANY (ÀUSTRIA)
COMPANHIA DO BAILADO (PORTUGAL)
COMPANYIA METROS (BARCELONA)
COMPANHIA DO BAILADO (PORTUGAL)

Dades corresponents
al moment en què
els ballarins van deixar
la nostra companyia.

Equip tècnic i de suport administratiu actuals

PRODUCCIÓ Mireia Miñana

ADMINISTRACIÓ Enric Monné

VESTUARI Maribel Selma

TÈCNICS Azorín Serveis Escènics

GESTIÓ Promocions Teatral Degira

FOTOGRAFIA Ros Ribas

TRANSPORT DE L'ESCENOGRAFIA J. Antonio Ragel

PATROCINADOR Damaret

En el moment de commemorar el cinquè aniversari d'IT Dansa, vull recordar tots els ballarins, professors, repetidors, coreògrafs, músics i compositors, equip de producció i administració, distribució, sastreria i tècnics d'escena, que amb la seva dedicació han fet possible aquesta fita.

Agraeixo a la direcció i als companys de l'Institut del Teatre el cordial acolliment que ens han brindat.

També tinc un record especial per al públic, que ha sabut apreciar el nostre art, i per als mitjans de comunicació, programadors i responsables dels teatres i festivals.

Faig extensiva la meva sincera gratitud a tots els que han facilitat el desenvolupament d'IT Dansa.

CATHERINE ALLARD

L'avenir n'est pas un paysage à contempler mais une tâche à accomplir.

ROGER GARAUDY

Diputació
Barcelona
xarxa de municipis
Institut del Teatre